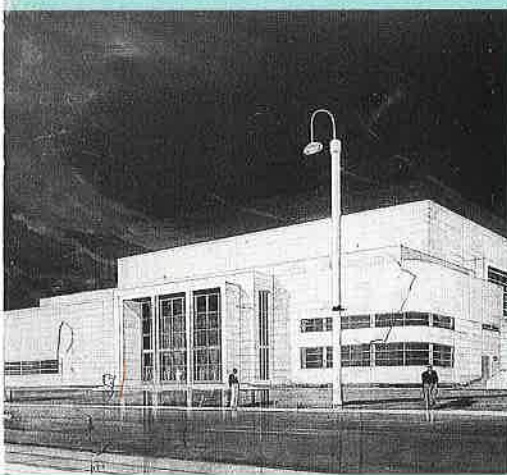
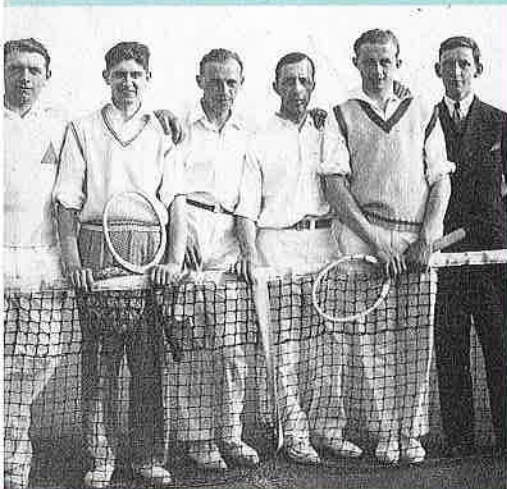

sport revue

De sporthistorie van Belsele, Nieuwkerken, Sinaai en Sint-Niklaas
Nr. 3 - november 2001

**AGENTSCHAPPEN VAN
DEXIA WAASLAND CENTRUM**

Centrum Houtbriel 18, Sint-Niklaas
Tel 03 760 17 80 - Fax 03 760 17 99

Noord Rode Kruisstraat 55, Sint-Niklaas
Tel 03 760 09 30 - Fax 03 760 09 39

Tereken Knaptandstraat 217, Sint-Niklaas
Tel 03 780 53 70 - Fax 03 780 53 79

DEXIA

Bank

IN DIT NUMMER VAN SPORTREVUE

- In dit nummer van sportrevue Redactie Abonnementsvoorwaarden	pag. 93
- Rechtzetting Gezocht	pag. 94
- Sint-Niklase Sportkring speelde in Eerste Nationale <i>Etienne De Meester</i>	pag. 95
- Koninklijke Gilde Sint-Sebastiaan Sinaai <i>Alfons Smet</i>	pag. 100
- Boksen vóór en na de Tweede Wereldoorlog – deel 3 <i>Steve Wante</i>	pag. 104
- Royal Tennisclub is de oudste tennisclub in Sint-Niklaas <i>Etienne De Meester</i>	pag. 106
- De verdwenen turnverenigingen – deel 2 <i>Johan Heirbaut en Steve Wante</i>	pag. 110
- Korfbal kwam moeilijk van de grond <i>André Van Landeghem</i>	pag. 114
- Van badinrichting tot zwembad – deel 2 <i>Luc Van Royen</i>	pag. 116
- Zaalporten in Nieuwkerken <i>Daniël Grumiau</i>	pag. 120
- Wielersport in Sint-Niklaas – deel 2 <i>Alfons Smet</i>	pag. 125
- Judoclub Troelant heeft nog toekomst <i>Etienne De Meester</i>	pag. 128
- Kortstondig zwemmen: W.S.C. en P.C.Z. <i>André Van Landeghem</i>	pag. 131
- Een vergeten grootheid: Wolf Davidson <i>Steve Wante</i>	pag. 132
- Van Landelijke Rijvereniging Jong Waasland tot Stoeterijen “t Klavertje Vier” <i>Alfons Smet</i>	pag. 134
- Van Michelbad tot sportcentrum <i>André Van Landeghem</i>	pag. 138
- De politiehond van ‘t Wijnveld <i>Etienne De Meester</i>	pag. 139
- Reacties	pag. 140

Redactie

Vaste medewerkers: Etienne De Meester, Daniël Grumiau, Johan Heirbaut, Alfons Smet, Luc Van Royen, Steve Wante. Eindredactie: André Van Landeghem.

Abonnementsvoorwaarden

De abonnementsprijs voor de twee nummers van jaargang 2002 bedraagt 6 EUR.

Je kan storten op rekeningnummer 068-2095520-56 van de Stedelijke Sportraad, stadhuis, 9100 Sint-Niklaas met de vermelding “Sportrevue 2002”.

De nummers verschijnen omstreeks juni en november.

Losse verkoop

Losse nummers zijn te koop – zolang de voorraad strekt – aan de prijs van 4 EUR per stuk.

Vorige nummers

Het nummer 1, dat verscheen eind 2000, is volledig uitverkocht. Het nummer 2, dat verscheen in juni 2001, is nog in voorraad op de stedelijke sportdienst. De kostprijs bedraagt 4 EUR.

Redactieadres

Stedelijke sportdienst, stadhuis, 9100 Sint-Niklaas. Tel.: 03.760.91.71.

Fax.: 03.766.08.82. - E-mail: sport@sint-niklaas.be

RECHTZETTING

In ons vorig nummer van *Sportrevue* verhaalden wij de geschiedenis van voetbalclub Excelsior.

Op pagina 51 werd een foto afgedrukt, zogezegd van het terrein, dat gelegen was aan de Heistraat.

Het ging daarbij echter niet om het voetbalplein van Excelsior, maar om dat van FC Gerda aan de Klokkedreef. De redactie merkte deze fout ook op, toen het helaas al te laat was. In de haast om toch maar de

uiterste deadline te halen voor het verschijnen van *Sportrevue 2*, was het onheil geschied.

Natuurlijk kregen wij verschillende reacties van aandachtige lezers, die ons wezen op deze kapitale vergissing. Het weze bij deze rechtgezet.

Hieronder krijgt u de foto, die eigenlijk op die bewuste pagina 51 hoorde te staan. Met onze excuses.

De redactie.

Zicht op het hoofdterrein van het verdwenen R.A.C. Excelsior.

GEZOCHT

In de eerste drie nummers van *Sportrevue* kwamen reeds een aantal sportdisciplines, clubs en sportmensen onder de spots.

We hebben op de redactie nog heel wat informatie en foto's voor de volgende nummers. Geleidelijk druipt er nog steeds clubinformatie binnen, maar ... Van bepaalde disciplines en/of clubs ontvingen we nog steeds niets!

De redactie zou het betreuren indien bepaalde disciplines, clubs of verdienstelijke sportlui niet zouden aan bod komen bij gebrek aan informatie of bronnen, waaruit wij kunnen putten. De echte sportliefhebbers, suppor-

ters, clubleiders en -leden zouden ons dat dan – ten onrechte – verwijten.

Daarom deze rubriek "Gezocht". Heb je teksten, foto's of tips naar bepaalde bronnen toe, meld het aan de sportdienst op het stadhuis en wij zorgen beslist voor de verwerking en de publicatie.

SINT-NIKLASE SPORTKRING SPEELDE IN EERSTE NATIONALE - deel I

Etienne DE MEESTER

De geschiedenis van Sportkring (stamnummer 221) als lid van de Koninklijke Belgische Voetbalbond begon in 1922. De club speelde toen in de Herderstraat. Door tussenkomst van Leon Scheeders werd in de jaren twintig aan het terrein een tribune opgericht. Robert Van Oppens, zoon uit "Hotel des Flandres" nam het voorzitterschap van het nieuwe Sportkring op zich. Samen met Oscar Van Ranst, bekend charcutier uit de Stationsstraat, richtte hij in de schoot van de club een vereniging zonder winstgevend doel op.

Twee promoties zonder titel

De felbetwiste stadsderby's tegen Excelsior kleurden de eerste competitiejaren. In 1926 wist Sportkring zijn stadsrivaal van zich af te schudden. Het eindigde derde in zijn reeks. Door de oprichting van een bijkomende bevorderingsreeks mocht geel-blauw mee stijgen met FC Ronse en AV Dendermonde. In datzelfde jaar verscheen voor het eerst het eigen clubblad.

Voor het seizoen 1926-27 wierf Sportkring oud-internationaal Pierre Braine aan als trainer. Hij tilde zijn spelers op naar een hoger technisch niveau. Het seizoen 1927-28 bracht de ontdekking van Leon Verniers. Bijna twintig jaar speelde "Den Deken" (zo genoemd om zijn oordeelkundige spelverdeling) in het eerste elftal. Zijn loopbaan bij geel-blauw eindigde op achtendertigjarige leeftijd na het eerste seizoen van S.K. in ere-afdeling in 1946. Een nieuwe ontdekking in 1929 was deze van Robert Van Craenenbroeck. Hij ontpopte zich tot de beste doelschutter van Sportkring in de jaren dertig.

Het geluk lachte de club wederom toe in het seizoen 1930-31. Door de opsplitsing van de Eerste Afdeling (nu Tweede Nationale) in twee reeksen promoveerden de Klaasjes mee als derde gerangschikte. Het verblijf in Eerste Afdeling A duurde slechts één jaar. Na verlies op Anderlecht met 4-2 op de voorlaatste speeldag verdwenen de kansen op behoud. Met een speciale trein reisden 1200 supporters, begeleid door de fanfare, mee naar Brussel op 3 april 1932. Raspaardje

Een beeld van het terrein met tribune in de Herderstraat. Achter de tribune bemerk je een treinlocomotief op de lijn Mechelen-Terneuzen. (postkaart van Andre Vandenbosch)

De ploeg die de kleuren van SNSK verdedigde in de Herderstraat omstreeks 1925.

Boven v.l.n.r. afgevaardigde Gustaaf Van Clapdorp, Oscar Van Clapdorp, Leon Blommaert, Oscar Rotthier, Romain Van Schoor, Alfons Duerinckx en Gerard Suys.

Onder v.l.n.r. Omer Smet, Alfons Bogaert, Marcel De Wilde, Frans Weyers en Leopold Wauman.

(postkaart van André Vandenbosch)

Smilovici, van Roemeense afkomst speelde zich wel in de kijker met een transfert naar Anderlecht als gevolg. De ploeg bestond uit: Willy Van Raemdonck, Oscar Rotthiers, Alfons Duerinckx, Hugo Heyninck, Leon Verniers, Oscar Van Clapdorp, Jef Christiaens, Frans Weyers, Victor Smilovici, Robert Van Craenenbroeck en Leopold Wauman.

Na de verhuis een nieuwe voorzitter

In 1932 verhuisde Sportkring naar de Watermolendreef. De tennisafdeling (Royal Tennisclub), ontstaan in 1925, verhuisde mee. Een jaar later werd het terrein helemaal vernieuwd en een sintelbaan voor de atletiekafdeling toegevoegd. Ook werden meer staanplaatsen aangebracht zodat de capaciteit van het stadion verhoogde tot 7000. Stortbaden, uiteraard met koud water, zorgden voor meer comfort. Tenslotte verving een kasseyweg de aarden weg zodat het stadion beter bereikbaar werd voor de auto's die meer en meer in het straatbeeld verschenen. Sportkring startte de competitie 1932-33 met een nieuwe voorzitter. Jozef Delaruelle volgde immers Robert Van Oppens op en zou dertig jaar lang het roer stevig in handen hou-

den. Hij was gekend om zijn grote invloed bij de bondsinstaties. Zijn zuinig beleid onder het waakzaam oog van schatbewaarder Robert Laevaert en secretaris Paul Van Craenenbroeck zorgde ervoor dat SK een financieel gezonde club bleef.

Op sportief vlak kende de club in de jaren dertig weinig problemen en wist zich telkens moeiteloos te handhaven in bevordering. De stadsderby's tegen Excelsior zorgden vanaf 1936-37 weer voor de nodige sfeer. In één van die ontmoetingen op 13.11.38 debuteerde de 17-jarige Gust Van Steenlant. Hij groeide uit tot de beste speler die Sint-Niklaas ooit heeft gehad. Het bewijs daarvan zijn de acht caps in de Nationale A-ploeg. Samen met Frans (Sooi) De Bruyne vormde hij de beste rechtervleugel van het land. En met Jan De Volder erbij beschikte geel-blauw toen over de jongste voorlinie in de competitie.

Twee titels op rij tijdens W-O II

Na twee noodcompetities herbegon de officiële competitie in september 1941. Sportkring had kort voordien te kampen met een rebellie waardoor verschillende spelers tijdelijk bij de Vlaamse Voetbalbond gingen spelen.

S. N. SPORTKRING - PROM. B. 1932 - 1933.

Boven v.l.n.r. Frans Mervallie, Leon Verniers, Frans Weyers, Jef Van Steenlant, Victor Smilovici en Oscar Van Clapdurp.
Onder v.l.n.r. Werner Van Raemdonck, Robert Van Craenenbroeck, Willy Van Raemdonck, Hugo Heyninck en Gust Ruysevelt.

De kampioenenploeg van 1943-44 telde vier gebroeders Van Steenlant.

Boven v.l.n.r. Sixtus (met vlag), Speleman (verzorger), René Kersse, Pé Van Driessche, Lucien Van Hecke, Leon Verniers, Albert Van Steenlant, Jef Van Steenlant en Brioen (bestuurslid).

Onder v.l.n.r. Frans De Bruyne, Gust Van Steenlant, Jan De Volder, Frans Van Steenlant en Robert Van Daele.

In het seizoen 1942-43 speelden de geelblauwen o.l.v. Jan Deron voor het eerst in hun bestaan kampioen. Slechts drie draws en één smadelijke nederlaag (9-3) op Wezel Sport moesten ze toestaan. Thuis namen ze echter weerwraak met een 9-0 zege. Tot de spelerskern behoorden niet minder dan vier gebroeders Van Steenlant. De club was in die oorlogsjaren wel gediend door het feit dat veel jonge spelers ontsnapten aan de verplichte tewerkstelling in Duitsland. Dit dank zij de heer Lecluyse van de machinefabriek Karlec.

In 1944 veroverde Sportkring een tweede titel op rij. Ditmaal met zes punten voorsprong op Club Brugge. Toch zouden de Sint-Niklazenaars nog een jaar moeten wachten om hun officieel debuut te maken in de hoogste voetbalafdeling. Weerom door de oorlogsomstandigheden werd de normale competitie vervangen door het Bevrijdingstornooi. Sportkring had ondertussen René Kersse overgenomen van La Gantoise. Vanaf 1945-46 verliepen de competities weer normaal. Sportkring ontpopte zich tot de revelatie van de heenronde doch had bij het einde slechts één punt op overschot. Twee jaar duurde het verblijf in de ere-afdeling, het degradeerde als voorlaatste in 1947.

De basisploeg bestond uit: Gilbert Struyf, Lucien Van Hecke, Petrus Van Driessche, René Kersse, Albert Van Steenlant, Leon Verniers, François De Bruyne, Gust Van Steenlant, René De Sutter, André Meul en Robert Van Daele. Na een zware kwetsuur van Lucien Van Hecke kwam de 19-jarige Willy Meersman in het elftal.

Veertien jaar in tweede nationale

De ploeg herpakte zich en eindigde als vicekampioen in 1948. Gust Van Steenlant werd opgeroepen voor de nationale A-ploeg. Hij debuteerde als Rode Duivel op 14 maart 1948 tegen Nederland op de Bosuil. Door een prachtige kopbalgoal in duikvlucht van "de Gust" eindigde deze interland op 1-1. Het was het begin van een zorgeloze periode van veertien seizoenen in Tweede Nationale. Het beste resultaat boekte de club in de competitie 1951-52. Sportkring eindigde toen derde onder leiding van trainer Staf Pelsmaeckers en Louis Cautreels (werd later trainer).

Belangrijk was het seizoen 1951-52. Aangezien SNSK bij de eerste acht eindigde bleven ze in Tweede Nationale. De overigen daalden omdat de KBVB vanaf 1952-53 twee

In het elftal van 1947-48 staan nog slechts vier spelers uit de kampioenenploeg.
 Boven v.l.n.r. René Kersse, Gilbert Struyf, Pé Van Driessche, René Verwimp, Roger Suys en Rutgers.
 Onder v.l.n.r. Frans De Bruyne, Gust Van Steenlant, Jef Baetens, Frans Vercauteren en André Meul.

De Sportkringvrienden die voor de wedstrijd en tijdens de rust rond het terrein marcheerden en voor muzikale omlijsting zorgden.

reeksen Derde Nationale oprichtte. In die periode verschenen naast nieuwkomers uit de streek (Alex De Block uit Stekene en Lucien Van Dorselaer uit De Klinge), spelers uit eigen kweek aan de horizon: André Van Den Berghe, Bernard Van Hoornick en de gebroeders Mariman.

Op het einde van 1955-56 nam Gust Van Steenlant na achttien jaren in het eerste elftal te hebben gespeeld afscheid. Opmerkelijk was het feit dat de junioren in dat seizoen kampioen speelden zonder enig puntenverlies. Het jaar daarop verloor Sporkring weerom een belangrijke pion, want Frans De Bruyne kreeg zijn transfert naar Club Brugge. Na de periode Van Steenlant-De Bruyne kende de club uit de Watermolendreef zeer middelmatige seizoenen. Dat van 1961-62 werd zelfs een rampjaar door de degradatie naar Derde Nationale. Tot overmaat van ramp was kort voordien boegbeeld en voorzitter Jozef Delaruelle overleden. Advocaat Raphaël De Schrijver volgde hem op.

Bron: Alex Van Raemdonck.

Koninklijke Gilde Sint-Sebastiaan Sinaai

Alfons SMET

De koninklijke gilde Sint-Sebastiaan-Sinaai dateert van 1618

In de Edgard Tinel-gemeente verleenden Albrecht en Isabella op 2 maart 1618 het octrooi dat aan de notabelen van Sinaai, pastoor, meier, stedehouder en schepenen van het Land van Waas, de toelating verleende een schuttersgilde op te richten met volgende voorrechten en vrijheden:

1. het recht om, mits vergoeding, een schietplein te nemen naar believen om daar gerust en vrij te mogen schieten zonder verantwoordelijk te zijn voor kwetsuren of ongelukken aan lidgezellen of derden,
2. stoetsgewijs te mogen uitgaan met vaandel en blazoen met een gevolg van trommelaars en vijfelaars,
3. op hunne 'tabbaerts en de rocken zulcke paruren te moghen draeghen als zij zullen ordineren',
4. statuten en verordeningen op te maken,
5. doodsgeld te heffen op de leden,
6. boeten toe te passen op de overtreders van de standregelen,
7. geschillen te beslechten,
8. naar enige schietspelen te trekken om prijs te winnen.

Het middelpunt van heel het dorpsleven was het plein van de Dries. In 1219 heeft Joanna

van Constantinopel 6 bunder land geschonken aan de kerk van Sinaai, met een open plein van één hectare, waar later de staande wip werd opgericht door de Koninklijke Gilde.

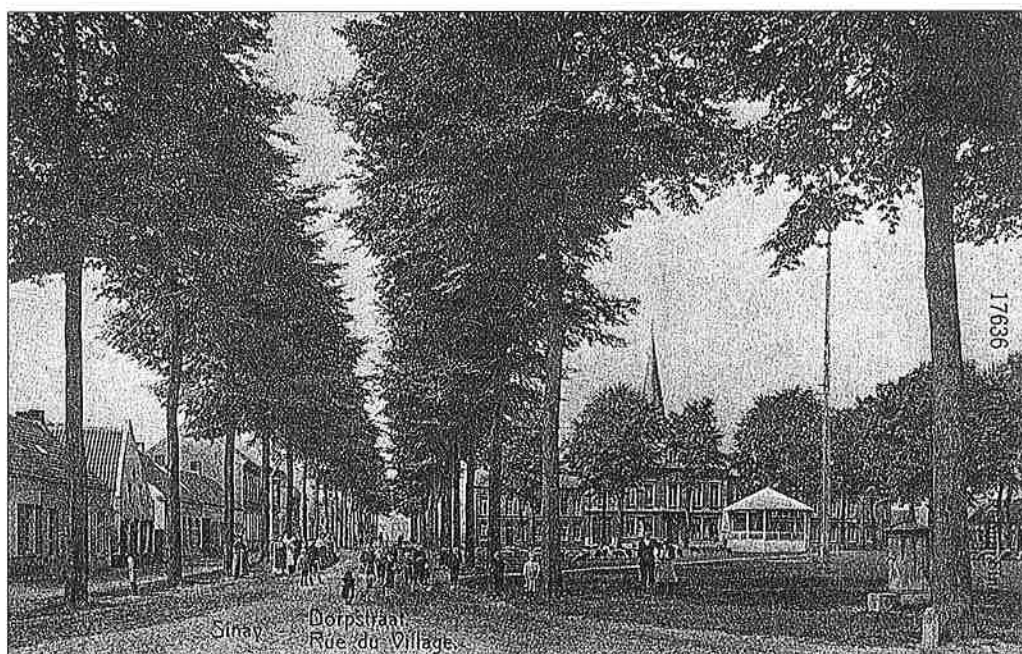
Uit de geschiedenis zou blijken dat het driesplein heeft toebehoord aan deze schuttersgilde.....geruchten die nog steeds worden verspreid door de huidige leden van de Gilde.

Merkwaardig toch dat de staande wip op de Dries werd gebruikt tot in 1952 voor openbare beschrijfschietingen. Lokaalhouder was toen Pol Zaman, uitbater van het estaminet "De Ossenkop".

Schutters en omwonenden vertellen over het gevaar van vallende pijlen, maar dat, ondanks de onveiligheid en de grote risico's, gedoogzaam werd aanvaard dat beschrijfschietingen en oefenstunden normaal doorgingen.

Bij winderig weer gebeurde het vaak dat afgeschoten pijlen terechtwamen op de rijbaan, op daken en zelfs over de huizen in de hovingen.

Zo gebeurde het eens dat een afgeschoten pijl terechtwam midden een groep renners die deelnam aan een wielervedstrijd... gelukkig zonder iemand te raken.

Zicht op de Dries van Sinaai in 1910.
Rechts de staande wip van Sint-Sebastiaan.

Op 27 mei 1973 – Academische zitting op het gemeentehuis van Sinaai bij de huldiging van Alfred Baert voor zijn gouden schuttersjubileum.

Aan de eretafel van links naar rechts: Aimé Van Osselaer voorzitter Kon. Sint-Sebastiaan Belsele – Albert Rombaut bondsafgevaardigde – Remi Van Brempt ondervoorzitter Kon. Nat. Bond Belgische Wipschutters – Achiel Van Aelst – Alfred Baert (jubilaris) – Leon Vercauteren – Roger Stremersch.

Achteraan: Cyriel Van Driessche – Lucien Joos – Guido Baert – Herman De Beule.

Wanneer een schieting plaatsvond werden de scholieren die van school kwamen begeleid en moesten zij op één rij zo dicht mogelijk tegen de huizen de Dries verlaten.

In 1952 werd het bestuur verplicht het driesplein te verlaten. De stand werd overgeplaatst naar een weide van de C.O.O. (Commissie Openbare Onderstand) buiten het centrum. Later werd een tweede wip bijgeplaatst zodat, zoals in de meeste maatschappijen, op twee wippen kon worden geschoten.

In 1973 werd een volledig nieuwe schuttersstand opgetrokken op het terrein van het Dorpspaleis in de Vleeshouwerstraat: een metalen constructie waarop rug aan rug twee prangen in keven, met een elektrische bediening voor het optrekken en neerlaten. Deze wippen zijn nog steeds in gebruik. De toenmalige lokaalhouder was het echtpaar Cyriel Van Driessche en Lieske Guetens, daarna en dit tot op heden, Isidoor Van Damme en Margriet De Baere.

Gekende pioniers van de maatschappij waren Hector Hemelaer, schoolbestuurder van de jongensschool en Oscar Weytens toenmalig burgemeester van Sinaai, tevens afgevaardigde van de Kon. Nat. Bond van Belgische Wipschutters.

Als bijzondere prestatie is bekend dat de

schuttersmaatschappij Kon. Sint-Sebastiaan Sinaai in 1981 Kampioen van België werd in ploegverband met Guido Baert, Marc Laureys, Gerard Smet, Henri De Bock en Karel Demeuricy.

Een grote huldiging had plaats op het gemeentehuis van Sinaai, gevolgd door een historische stoet doorheen de straten van het dorp.

Bekende voorzitters:

Schoolhoofd Hector Hemelaer, burgemeester Oscar Weytens, Maurice Lombaert, André Joos, Willy Wauters en Alfred Baert.

Het huidige bestuur:

Voorzitter Guido Baert, secretaris-zaakgelastigde Rudi Martens, penningmeester Chris Elewaut, bestuursleden Gerard Smet en Roger Schatteman.

De maatschappij telt momenteel 22 leden.

Ieder jaar worden er 14 beschrijfschietingen ingericht alsook een feestdag met banket en koningsschieting.

Vermeldenswaardig zijn de verdiensten van wijlen Alfred Baert die 25 jaar president en penningmeester is geweest. Deze gekende Sinaaise figuur werd in 1973 gehuldigd voor zijn gouden schuttersjubileum en in 1987

In 1981 behaalde de Kon. Sint-Sebastiaan Sinaai de nationale titel in ploegverband te Werchter.
 V.l.n.r.: Guido Baert, Marc Laureys, Gerard Smet, Henri De Bock en Charel Demeuricy tijdens een ontvangst op het stadhuis te Sint-Niklaas waar de schaal Koning Albert I voor één jaar werd tentoongesteld in de verzusterszaal.

Op zaterdag 20 juni 1987 werd voorzitter Alfred Baert gehuldigd voor zijn diamanten schuttersjubileum en zilveren jubileum als voorzitter van de Kon. Sint Sebastiaansgilde van Sinaai.
 V.l.n.r.: Peter De Trogh en Frans Van Orden, afgevaardigden van de K.N.B.B.W., Marcel De Wael, Lieven Lenaerts schepen van Sport, Guido en Christel Baert, Pieter Coppens, jubilaris Alfred Baert, Chris Elewout, Aldegonde Baert, Eduard Van Steenberghe, hoofdafgevaardigde 3de sector, Lutgarde Baert, Gustaaf Van Daele, schepen van feestelijkheden, François Martens, Walter Baert en Dionis De Dapper.

voor zijn zilveren jubileum als voorzitter en zijn diamanten jubileum als schutter. Hij werd opgevolgd door zijn zoon Guido Baert die nu de touwtjes in handen heeft

samen met Rudi Martens. Guido vertegenwoordigt dagelijks zijn maatschappij op beschrijfschietingen en regelt alles wat op de schuttersstand betrekking heeft.

De naoorlogse Koningen

Aimé Weytens	1944	Roger Stremersch	1972
Gystaaf Hey	1945	Eddy Poppe	1973
Maurice Lombaert	1946	Roger Schatteman	1974
Maurice Lombaert	1947	Charel Demeuricy	1975
Constant Geldof	1948	Henri De Bock	1976
Constant Geldof	1949	Edmond Smet	1977
Leon Vercautern	1950	Willy Wauters	1978
Constant Geldof	1951	Roger Stremersch	1979
Achiel De Meester	1952	Marcel Wauters	1980
Edmond Yzermans	1953	Peter Laureys	1981
Marcel Elewaut	1954	Guido Baert	1982
Livien Poppe	1955	Charel Demeuricy	1983
Livien Poppe	1956	Marcel De Wael	1984
Edmond Yzermans	1957	Guido Baert	1985
Maurice Lombaert	1958	Gino De Bock	1986
Gerard Raes	1959	Alfred Baert	1987
Livien Poppe	1960	Willy Wauters	1988
Leon Vercauteren	1961	Henri De Bock	1989
Marcel De Wael	1962	Willy Wauters	1990
André Joos	1963	Patrick Schatteman	1991
Achiel Van Aelst	1964	Achiel Van Aelst	1992
Edmond Yzermans	1965	Patrick Demeuricy	1993
Edgard Van den Bossche	1966	Chris Elewaut	1994
Marcel De Wael	1967	René Vercauteren	1995
Cyriel Van Driessche	1968	René Vercauteren	1996
Eddy Poppe	1969	Patrick Schatteman	1997
Eddy Poppe	1970	Roger Schatteman	1998
Lucien Joos	1971	Rudi Martens	1999
		Kurt Van Damme	2000
		Patrick Schatteman	2001

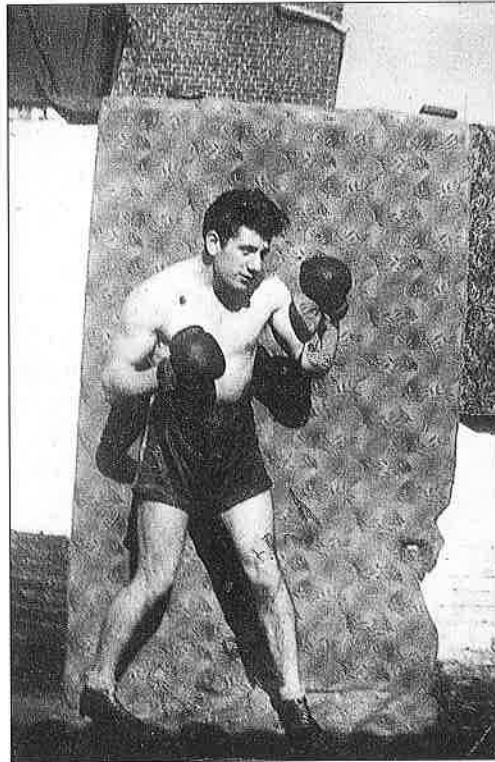
Aimé Weytens, eerste naoorlogse koning, bestuurslid en broer van burgemeester en voorzitter Oscar Weytens. 1944.

Maurice Lombaert, voorzitter en opvolger van Oscar Weytens, koning in 1946, 1947 en 1958. Maurice was de alomgekende operator van de telefooncentrale in het N.M.B.S.-station van Sinaai. Het was nog de tijd dat ieder telefoonnummer moest worden aangevraagd aan de centrale.

BOKSEN VOOR EN NA DE TWEEDE WERELDOORLOG - deel III

Steve WANTE

Robert Geerts

Robert Geerts (geb. 1927) bokste in de klasse 66-67 kg. Hij werkte samen met François Meul in dezelfde firma. Hij was het die François meenam naar de bokscub. Robert was een kundig bokser. Door zijn goede verdediging incasseerde hij weinig slagen. In zijn bokscarrière (eind 1944 tot 1952) ging hij slechts éénmaal neer. Dit gebeurde te Stekene in een zaaltje in de Kiekenshaag tegen een zekere De Kegel die later prof werd. Een onvoorziene slag tegen de lever velde hem. "Ik probeerde met alle moed terug recht te komen maar mijn lichaam reageerde gewoon niet," vertelt hij zelf. Hij verloor die kamp door opgave. Al bij al bokste hij zowat 21 matches, waarvan hij er slechts zes verloor en twee onbeslist beëindigde. Daar hij geen harde slag had, behaalde hij al zijn overwinningen op punten. In zijn eerste kamp te Hamme tegen Lyssens was hij ronduit de betere. Zijn tegenstander was echter de lokale bokser en men besloot de kamp onbeslist, iets wat vaak gebeurde. Als nieuweling leverde hij te Gent drie kampen die hij won. Daardoor mocht hij de finale betwisten te Eeklo waar hij, naar eigen zeggen, een echte 'pandoering' kreeg. Verder trad hij o.a. nog op te Sint-Niklaas, Beveren, Leest, Zwijndrecht, Lokeren Oudenaarde en Zele. Hij heeft het opgenomen tegen beken-

de mannen o.a. Verstraeten (die later prof werd). Tegen deze laatste verloor hij, doch kort daarop bokste hij onbeslist tijdens de revanche. Dit gebeurde te Oudenaarde en het werd zijn laatste kamp.

Robert koesterde vooral veel respect voor voorzitter en tevens trainer Frans De Meulenaere.

Marcel Willems (Wim genoemd) was als lichtgewicht actief tussen de jaren 1947 en 1957. Hij werd zoals reeds vermeld, in de periode 1952-57 trainer van de Sint-Niklase Boxingclub. Zijn bokskampen waren meestal legeraangelegenheden. In 1947 en 1948 bereikte hij zelfs de finale in de legerkampioenschappen. In 1950-51 kon hij revanche nemen door de kampioenen zelf te verslaan. In 1954 werden er in de zaal "Het Volkshuis", aan de Vermorgenstraat te Sint-Niklaas, wedstrijden in het kader van de legerkampioenschappen georganiseerd. Ook hier behaalde Wim een overwinning. Verder nam hij deel aan de internationale militaire kampioenschappen in Frankrijk en Duitsland. In 1961 bracht hij een militaire ploeg bijeen die in Fontainebleau in Frankrijk de "Generaal Norstadt Trofee" won.

Later bouwde hij zijn legercarrière uit. Na in 1949 zijn brevet van sportmonitor behaald te

Marcel Willems

hebben werd hij overlevingsofficier en werd hij voor diverse legeropleidingen aangesteld.

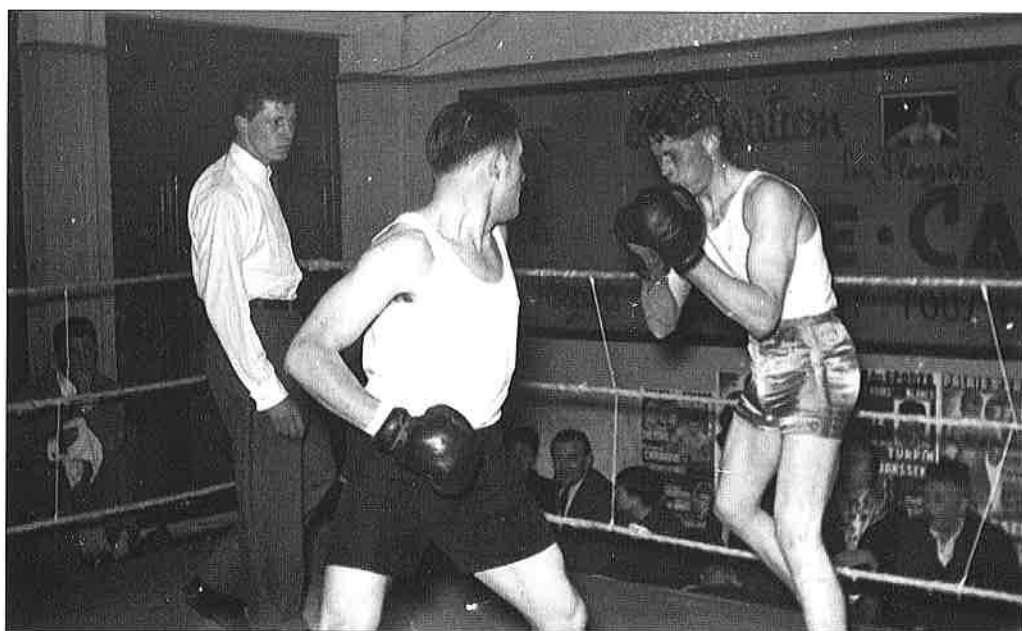
Theofiel Van Rattigen (geb. 1937) begon met boksen rond 1955. Van huis uit was boksen taboe. Vooral zijn moeder ging heftig te keer als ook maar het woord boksen ter sprake kwam. Voor haar was boksen een brutale sport waar mensen mekaar afranselden met alle gevolgen van dien. Als voorbeeld haalde ze het "geval" Victor Van Himste aan. Deze Stekense bokser, die de grondlegger was van het boksgedruis in zijn gemeente, was door een zwaar treffen in een kamp blind geslagen. Aldus moest Theofiel al zijn boksactiviteiten voor thuis verborgen houden. Telkens hij de trainingen bijwoonde of een kamp leverde moest hij thuis een smoes vertellen om zijn afwezigheid te rechtvaardigen. "De kruik gaat zolang te water tot ze breekt," zegt het spreekwoord. En op een gegeven dag was het zover. Toen hij op een avond thuis kwam met een blauw oog was zijn uitleg aan zijn bezorgde moeder dat hij op de kermis van de 'ritser' was gevallen; zijn vriend die erbij was beaamde dit. Zijn argwanende moeder hechtte daar weinig geloof aan. 's Anderendaags pluisde ze eens grondig de krant uit en trof in de sportrubriek de kamp van haar zoon aan. Hoeveel kampen Theofiel gebokst heeft weten we niet. Voor wie hem gekend heeft was hij een begaafd bokser die onder druk van thuis op 21-jarige

leeftijd stopte. Tot overgroot genoegen van zijn moeder ging hij bij de rijkswacht. Daar heeft hij nog éénmaal een exhibitiekamp geleverd op 1 januari 1958. Later ging hij bij de BOB. Hij verongelukte op 16 november 1982 te Vrasene. Dit gebeurde tijdens zijn diensturen bij een frontale botsing met een tegenligger. Hij kwam in de gracht terecht en overleed ter plekke. Bij zijn uitvaart was de kerk overvol en velen bleven buiten wachten!

Te Sint-Niklaas werden de kampen voor liefhebbers vooral georganiseerd in de zalen "Stad Nantes" en "Terminus". In zaal "Casino" (de latere cinemazaal) werden gedurende een periode trainingen gehouden en vonden liefhebberskampen plaats. Ook in "Ons Huis" aan de Schoolstraat grepen enkele boksmeedings plaats.

In de jaren '60 en '70 kwam er weer nieuw bloed bij de bokscub. Er doken namen op zoals Williams (Willy Thijs), Gerard Janssens, François Penneman, André Sertijn, John Bauwens, allen uit Sint-Niklaas; René De Block en René De Schepper, beiden uit Beveren; Peter Suy, André Huylebroeck en Sam De Maere uit Hamme; François D'Hanis en Ward Braem uit De Klinge; Sonck, Roberto (= Robert D'Hanis), Thomas en anderen.

In het volgend nummer van Sportrevue ronden we de bijdrage over de bokssport af.

Theofiel Van Rattigen (l.) in actie.

ROYAL TENNISCLUB IS DE OUDSTE TENNISCLUB IN SINT-NIKLAAS

Etienne DE MEESTER

Stichting

Royal Tennisclub werd gesticht in 1925 door de heren Leon Verbreyt en Robert Lippens, respectievelijk als voorzitter en schatbewaarder, met Alfons Van Raemdonck als secretaris. De terreinen bevonden zich toen in de Herderstraat naast het voetbalveld van Sportkring op grond van Scheerders-Van Kerchove. Drie jaar later, in 1928, sloot de vereniging aan bij de Koninklijke Belgische Lawn Tennisbond. Samen met andere clubs uit het gewest speelden ze toen interclubwedstrijden onder de benaming "Union du Pays de Waes." In het jaar 1930 bereikte de Tennisclub Sint-Niklaas een eerste sportief hoogtepunt. De spelers Leon Verbreyt, Alfons Van Raemdonck, Robert Lippens, Marcel Similon, René Truyens en Luc De Coninck wonnen immers het kampioenschap van Vlaanderen Interclub 4de afdeling.

Eerste verhuis

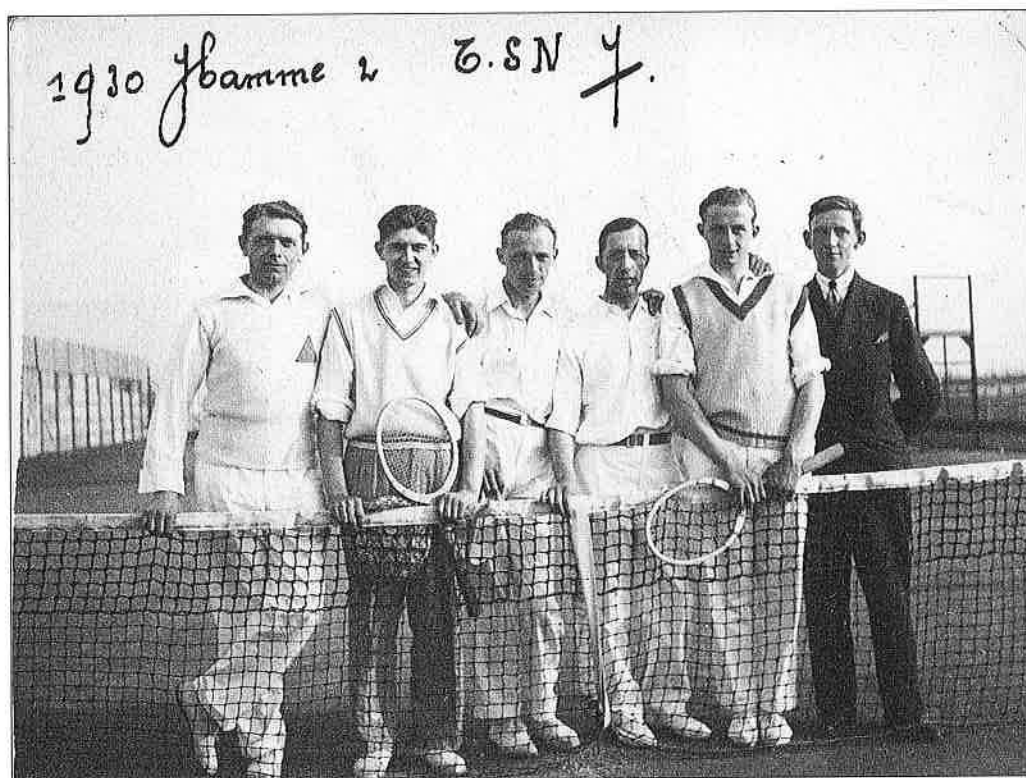
De verhuis van de Herderstraat naar de Watermolendreef vond plaats in 1932. De officiële inhuldiging, èèn jaar later, ging gepaard met een reeks propagandawedstrij-

den waaraan toenmalige kampioenen hun medewerking verleenden (André Lacroix, André Ewbank, Mevr. Lefevre, Mej. Nelly Adamson en Mej. L. Schuiten). Tijdens deze vooroorlogse periode volgde eerst Fernand Roquison en daarna Marcel Meert Leon Verbreyt op als voorzitter. Gedurende de Tweede Wereldoorlog werden alle activiteiten stopgezet.

In 1945 namen eerst Engelse militairen en nadien een groep studenten onder leiding van Marcel Van Roey, Jacques Hermes en Alex Van Raemdonck de terreinen opnieuw in gebruik. Toch duurde het tot 1948 vooraleer er weerom interclubcompetities plaatsvonden. Dit onder impuls van voorzitter Roger Lesseliers (later opgevolgd door Mevr. René Michiels) en secretaris Alfons Van Raemdonck. Laatstgenoemde zetelde vanaf 1950 in het Gewestelijk Comité Vlaanderen. Uit noodzaak werd een derde terrein aangelegd. Ook organiseerde de club jaarlijks het tornooi "Challenge Guy De Baer" ter herinnering aan deze te vroeg ontvallen voorzitter.

Tweede verhuis

In 1954 verhuisde de club naar de huidige

De ploeg die in 1930 Hamme versloeg met 2-7.

v.l.n.r. René Truyens, Marcel Similon, Alfons Van Raemdonck, Leon Verbreyt, Willy Van Raemdonck en Luc De Coninck.

Alex Van Raemdonck en Jean Sax na de heropstarting na W-O 2 op de terreinen van Sportkring Sint-Niklaas in de Watermolendreef.

locatie in de Sparrenhofstraat. Daar verrees naast de drie terreinen een prachtig clubhuis. Bij de inhuldiging speelden de toenmalige Davis Cupspelers Jacky Brichant en Gino Mezzi een propagandawedstrijd. Laatste genoemde was trouwens lid van de club toen hij zijn dienstplicht vervulde in Sint-Niklaas. Op 3 juni 1955 veranderde de bestaande "feitelijke" vereniging in een "vereniging zonder winstgevend doel" onder de benaming "Royal Tennisclub Sint-Niklaas vzw". Ook de samenstelling van het bestuur wijzigde.

Armand De Baer werd verkozen tot nieuwe voorzitter, Alfons Van Raemdonck tot secretaris en dr. G. Hellebaut vervoegde de rangen als bestuurslid. Op sportief vlak zorgden de veteranen voor een hoogtepunt in 1974. Zij speelden de nationale finale van de Veteranen-Derde Afdeling die ze echter verloren van Stade Leuven met 4-2. Door de populariteit van de tennissport rond de jaren 70 was de club genoodzaakt een vierde terrein en vijf jaar later een vijfde terrein aan te leggen (1975).

Alfons Van Raemdonck ontvangt de gouden medaille voor sportverdienste, toegekend door de Minister van Cultuur, uit de handen van Pros Matthys, schepen van sport. (10-09-1971).

De veteranen die op 28-09-1974 de nationale finale verloren van Stade Leuven.
V.l.n.r. Odi Mets, Frans De Bruyne, André Van Herrewege, Bernard Gyssens en Godfried De Prouw.

1975: een mijlpaal in de geschiedenis van de club

Op het vijfde terrein werd onder impuls van Paul De Clerck en Jacky Pincé een overdekte hal geplaatst. Daardoor werd de Royal de eerste club in Sint-Niklaas en omgeving waar het jaar door kon worden getennist. Het moment ook om te starten met een intense jeugdpolitiek. Onder leiding van trainer en lesgever Jacky Pincé en zijn assistenten organiseerde de club lessenreeksen, tenniskampen in augustus en buitenlandse stages voor de jeugd in het paasverlof. Een eerste resultaat hiervan was de kampioenstitel der beide Vlaanderen in 1979 voor de meisjes-kadetten.

Nog steeds in datzelfde jaar 1975 werd Alfons Van Raemdonck uitvoerig gevierd voor zijn vijftig jaren als secretaris en zijn vijftwintig jaren als lid van het Gewestelijk Comité. Ondertussen had in 1972 een bestuurswissel plaatsgevonden. Robert Cantens nam de taak van voorzitter over en werd bijgestaan door Monique Van Mechelen als secretaris. Onder hun kundige en dynamische leiding groeide de club verder uit en werd de basis gelegd voor het huidige evenwicht tussen de verschillende generaties. Zonder het typische familiale karakter van de club geweld aan te doen kwamen naast echte recreatiesport ook de jeugdopleiding en competitietennis voldoende aan bod.

In 1982 bleek de Royal-accommodatie weer-

om te krap. Daarom besloot het bestuur een zesde terrein aan te leggen en meteen ook een nieuwe grotere hal te plaatsen over twee terreinen. Daardoor beschikten de leden over vier buiten- en twee binnenterreinen, alle in gemalen baksteen. In 1984 nam Roland D'Haeyer de fakkel over als voorzitter, geassisteerd door Rudi De Meulenaer als ondervoorzitter en sportleider. Er volgde meteen een drastische verjonging van de bestuursploeg.

Wissels op de toekomst

Het jaar 1986 luidde een nieuw tijdperk in. Onder de deskundige leiding van schatbewaarder Eddy D'Hooghe werd een financiële operatie op het getouw gezet. Daardoor kon RTC zowel het volledige domein als de overdekte hal aankopen en zo na zestig jaar eigenaar worden. Verbouwingswerken gaven het clubhuis een modern uitzicht, zonder afbreuk te doen aan de typische chaletstijl. Het spreekt voor zich dat de club zich van dan af nog meer kon ontplooiën.

Ondertussen deden Norma en Albert hun intrede achter de bar waardoor een einde kwam aan een eindeloze rij van wisselende uitbaters.

In 1991 startte op initiatief van Jos Blommaert een sponsoringsactie. Een dertigtal firma's verleenden hun steun met als merkbaar resultaat in 1992 een lichtinstallatie op twee buitenpleinen.

Twee "monumenten" en ook het oudste duo uit de clubgeschiedenis: Emiel De Clerck (links) en Jozef Claeys (rechts).

Stilaan ontwikkelden de oudere leden een tweede activiteit: namelijk bridge. Na enkele lessenreeksen van grootmeester Odi Mets startte men in competitie. De voorbije jaren veroverde vooral het "Dream Team" reeds enkele titels.

In 1999 renoveerde RTC andermaal gebouwen en terreinen, zodat het over een aangepaste accommodatie beschikt om de doelstellingen van de club te realiseren: een familiale club zijn waar sportieve prestaties worden gestimuleerd zonder te vervallen in professionalisme. Op sportief vlak dienen enkele jaarlijks terugkerende hoogtepunten te worden vermeld: het Open Dubbeltornooi in juni, het Tornooi van de Thuisblijvers in juli, het Open Enkeltornooi in augustus en als afsluiter van het zomerseizoen het Tornooi van de Burgemeester.

Al deze factoren, met daarbij sedert 1986 een stabiele bestuursploeg en de steun van een groep twintigers, zorgen ervoor dat de Royal in een opwaartse curve zit. Deze hoogconjunctuur resulteerde ook in enkele sportieve uitschieters zodat de RTC opnieuw op de tabellen van de interclubkampioenschappen verscheen. Vooral 'Dalbeirs' (met Albert als voornaam) lieten zich gelden en haalden van 1996 tot 1998 drie opeenvolgende provinciale titels binnen.

De sportieve resultaten zorgden ervoor dat de club weerom twee B-spelers in haar rangen telde: Peter Van Overloop en Patrick De Caluwé. Ook de veteranen deden het meer dan behoorlijk en stootten in 1996 zelfs door tot in de finale van België die ze echter verloren.

Om de jeugdwerking een nieuwe impuls te

geven haalde het bestuur Sandra Begijn als lesgeefster binnen. Een gouden zet want na enkele jaren maakte het jeugdbestand een forse sprong opwaarts. Dit resulteerde in een jaarlijks jeugdturnooi waaraan de beste jongeren van België deelnemen.

In 1999 vond een belangrijke bestuurswissel plaats. Roland D'Haeyer liet na vijftien jaar het voorzitterschap over aan Rudi De Meulenaer, die twintig jaar bestuurservaring had opgedaan. Hugo De Meester werd de nieuwe secretaris. Onder hun leiding vierde de club het 75-jarig bestaan in het magische jaar 2000. Als apotheose vond een vriendschappelijk tennis- en petanquetornooi plaats met de bevriende Sint-Niklase clubs: Wase, Jasmijn en Vos Reinaert.

In 2001 ging de verfraaiing van de infrastructuur verder en kreeg het domein rondom de terreinen een heuse opknappbeurt. Tevens werd de lichtinstallatie op de buitenterreinen volledig vernieuwd. De dames-5 zetten de sportieve kroon op het werk met de Interclubtitel van Oost-Vlaanderen.

Huidig bestuur

Roland D'Haeyer (ere-voorzitter), Rudi De Meulenaer (voorzitter), Dirk Van Mele (ondervoorzitter en feestleider), Eddy D'Hooghe (schatbewaarder), Hugo De Meester (secretaris), Daniël De Coster (sportleider) en Walter Ruythooren (public-relations en sponsoring).

Bron: Alex Van Raemdonck
en Rudi De Meulenaer

DE VERDWENEN TURNVERENIGINGEN - DEEL II

Johan HEIRBAUT
Steve WANTE

In deel I beschreven we de geschiedenis van de liberale turnkring "Help u Zelf" (1873 – ca.1923) en van de katholieke turnkring "Jong en Vlug" (1984 – 1896). Hier volgt een bijdrage over de levensloop van

De gymnastische volksvereniging "Eendracht" (1902 – 1953)

De vereniging werd gesticht op 2 augustus 1902 door enkele dissidente leden van turnkring "Help u Zelf". Een meningsverschil met het bestuur was daartoe de aanleiding. In de veelal ideologisch georiënteerde turnwereld wenste de nieuwe club een neutrale koers te varen. In haar statuten stelde zij uitdrukkelijk: "Alle godsdienstige of staatskundige strekkingen blijven buiten de vereniging gesloten".

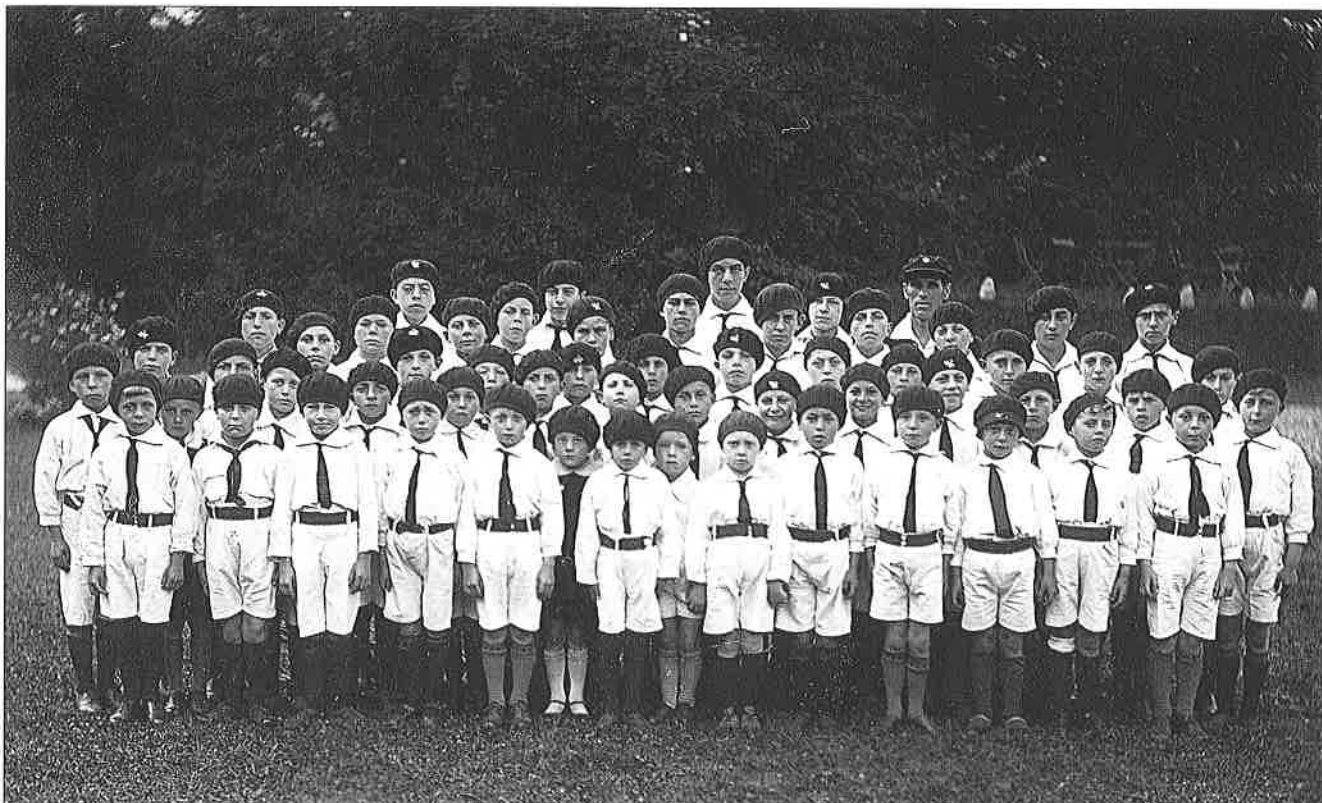
De beginjaren van de jonge club werden gekenmerkt door een permanente zoektocht naar een geschikte oefenzaal. Volgens mondelinge overleveringen zou het eerste onderkomen in de Ankerstraat zijn geweest, bij

Briefhoofd Eendracht jaren '20. (archief Turnkring Kracht en Geduld)

Keurploeg Eendracht in 1920 ter gelegenheid van het behalen van een ereprijs te Seraing. In het midden herkennen we leider Frans Van Boxelaer, met links naast hem Arthur Van Vlierberghe en rechts achtereenvolgens Jozef Verstraeten, Oscar Van den Eynde en Alfons Van Acker. Uiterst links Georges Van Vlierberghe met naast hem Leon Van Ranst. (foto: E. Goeman)

Leerlingenafdeling Eendracht eind jaren '20. (foto E. Goeman)

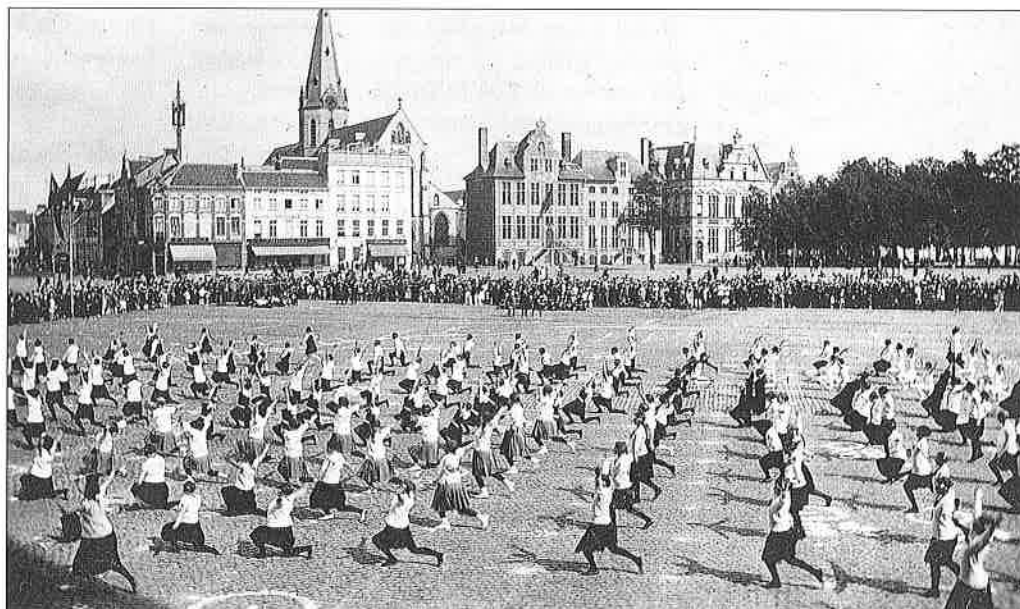
Mans Noens in het lokaal Sint-Sebastiaan, de latere cinema "Palace", nu de Aldi. Kort daarna verhuisde de Eendracht naar de danszaal, het "Rubenspaleis" (momenteel een grote verkoopshal) en nog wat later naar café "Apollo", beiden eveneens aan de Ankerstraat.

In 1908 verspreidde Eendracht bij de bevolking van Sint-Niklaas een pamflet, waarin zij haar werking voorstelde. Wij onthouden daaruit dat zij op dat ogenblik lessen organiseerde voor leerlingen van 8 tot 16 jaar, voor volwassen turners (de "leden") en voor vete-

ranen. Zij kon op dat ogenblik ook al een mooi palmares voorleggen met ondermeer eerste prijzen behaald op de nationale bondsfeesten van 1903, 1905 en 1908, respectievelijk in Antwerpen, Luik en Verviers ... zelfs een eerste prijs op het Franse bondsfeest te Tourcoing in 1906.

1921 werd de start van een echte bloeiperiode, wanneer industrieel Leo Scheeders, stichter van de fabrieken "Scheeders - Van Kerchove", beschermheer werd. Hij zorgde ervoor dat Eendracht permanent kon beschikken over een zomerplein aan de

Gouwfeest voor juffers van de Belgische Turnbond op de Grote Markt in de jaren '30. (foto: E. Goeman)

Herderstraat en vanaf 1927 over een nieuwe turnzaal. Deze zaal was gesitueerd op de eerste verdieping van een pand, gelegen aan de Leopold II – laan. In een bureeltje op het gelijkvloers was een arduinen steen gemetseld, waarop te lezen stond: “Deze turnzaal staat voor altijd ten dienste van Eendracht”. De geschiedenis zou er anders over oordelen...

Eendracht was ondertussen uitgegroeid tot een grote vereniging met een 150-tal jeugdleden, volwassen turners en veteranen én met een afdeling meisjes en juffers. Eén van de bekendste turners was ongetwijfeld Jozef Verstraeten. Hij behaalde in 1920 met de Belgische ploeg zilver op de Olympische Spelen van Antwerpen (zie ook *Sportrevue 1*). Voorzitter in die jaren was Albert De Maeyer, omstreeks 1929 opgevolgd door Alfons Van den Branden, volgens de statuten “rentenier”. Het was de aangesloten gymnasten verboden deel uit te maken van andere turnverenigingen, hoewel er een goede verstandhouding bestond met clubs zoals Kracht en Geduld en Moedig en Vrij.

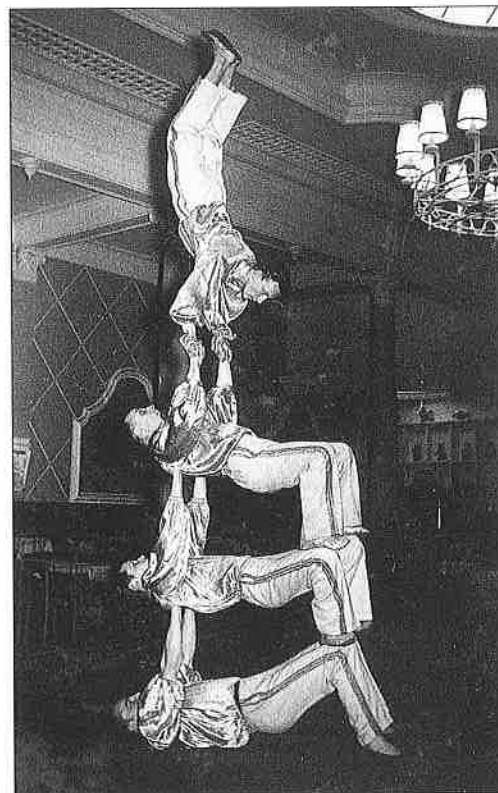
In 1927 kreeg Eendracht de titel “Koninklijk” toegewezen en reeds in 1929 nam zij, volgens de nieuwe wet van 1921, het statuut van een “vereniging zonder winstgevend doel” aan.

Tot aan Wereldoorlog II zou het Eendracht voor de wind gaan. Zij organiseerde eigen turnvoorstellingen, Wase en provinciale bondsfeesten. Haar leden namen deel aan kampioenschappen in binnen- en buitenland en aan talrijke gastoptredens. Zowel groeps-gymnastiek, als toestelturnen en acrobatie stonden op het programma.

Niet alleen de oorlogsomstandigheden gooiden roet in het eten, ook het overlijden van mecenas Leo Scheerders in 1937 zorgde voor een negatieve kentering. In 1944 moest Eendracht “voor handelsdoeleinden haar turntempel weder verlaten en zich verder vergenoegen met zaaltjes die niet genoeg plaats bieden om met één afdeling behoorlijk te oefenen”.

De herenafdeling vond eerst een onderkomen in “Den Engel” aan de Parkstraat. De turnzaal bevond zich boven het café van Piet Vogels en was te bereiken via een steile houten trap. Het pand verkeerde in zeer slechte staat. In de zaal konden niet alle turntoestellen worden geplaatst en omwille van de zwakke vloer was het verboden sprongen uit te voeren. Na ongeveer een jaar moest Eendracht ook daar alweer opkramen. Noodgedwongen belandde men opnieuw in de “Apollo” aan de Ankerstraat. De zaal achter het café was iets groter dan boven “Den Engel”, maar toch konden niet alle toestellen daar worden opgesteld.

De damesafdeling van haar kant nam haar

Acrobatie met vier, vermoedelijk tweede helft jaren '40. Van boven naar onder: Roger Van Haver, Domien Puylaert, Louis Vermeulen, Gilbert Neels. (foto: L. Vermeulen)

intrek in een zaaltje achter café “Leopold III”, eveneens aan de Ankerstraat.

Op 15 juni 1952, ter gelegenheid van haar 50-jarig bestaan was de Koninklijke Gymnastische Volksvereniging Eendracht nog de trotse organisator van het turngouwefeest op de Grote Markt, het “Wandelpark” (de “Warande”, het huidige busstation) en de gloednieuwe Parklaan. In het programma-boekje drukte zij de hoop uit dat haar “voor immer een onbezorgd onderkomen (zou worden) ter beschikking gesteld, om haar edel en liefdadig werk, in de door haar gewenste richting te kunnen voortzetten.”

Het mocht echter niet baten. In 1953 hield Eendracht, waarvan op dat ogenblik Petrus De Grave voorzitter was, op te bestaan.

Enkele illustere figuren van Eendracht werden reeds genoemd. Graag vermelden wij ook nog Frans Van Boxelaer, de turnleider, één der trouwste leden. Tot de meest gekende turners mogen alleszins Bert Terreur, Henri De Vos en Domien Puylaert worden gerekend. Deze laatste zou na zijn carrière bij Eendracht, nog verder actief turner-acrobaat blijven en tot hoge leeftijd trainer bij Turnkring Rust Roest. Verder noemen wij ook de vier gebroeders Vermeulen, waarvan Julien de sterkste was, Emiel Goeman, Hubert Van Raemdonck en Alfons Van Royen.

Bij de dames blijft de herinnering voortbestaan aan ondermeer de turnleidsters Agnes

Herenploeg Eendracht midden jaren '40. Vooraan v.l.n.r.: Emiel Goeman, Albert Terreur, onbekend, Domien Puylaert, Jozef Van Laere. Tweede rij v.l.n.r.: Jean Buytaert, Hubert Van Raemdonck, Jozef Jacobs, Lucien Van den Hende, Roger Rotthier, Rik Pallemans (leider). Derde rij v.l.n.r.: Emiel Christiaens, onbekend, Raymond Terreur, Jozef De Laet, Frans Vercauteren. Vierde rij v.l.n.r.: Frans De Maere, François Staessens, Gilbert Neels, Henri Vos. (foto: E. Goeman)

Goeman-Stollaert en mevrouw Keymolen, naast bestuurslid mevrouw Vanderlinden.

Bronnen:

Koninklijke Oudheidkundige Kring van het Land van Waas

De heer Emiel Goeman

De heer Louis Vermeulen.

In het derde en laatste deel van "De verdwenen turnverenigingen" zullen wij het hebben over de socialistische turnkring "Moedig en Vrij".

Juffers- en meisjesafdeling van Eendracht op het gouvfeest te Hemiksem in 1951. Achterste rij v.l.n.r.: Annie Van Massenhove, Denise(?) Holemans, Simonne Schout, Josephine Thys, Frans Van Boxelaer, Maria De Vogel (?), Irene Philips, Josée D'haen, Juliette Terreur, Suzette Van Camp. Geknield daarvòòr v.l.n.r.: onbekend, Greta Bonne, onbekend, Monique Peeters, Yvonne(?) De Sutter, Simonne Van de Voorde. (foto: E. Goeman)

KORFBAL KWAM MOEILIK VAN DE GROND

André VAN LANDEGHEM

Niet elke sport vindt zomaar van meetaf het nodige aantal sportieve doordrijvers en animators om tot bloei te komen in een bepaalde regio.

Zo verliep het met korfbal! Nochtans de enige ploegsport waar jongens en meisjes, mannen en vrouwen in een fifty-fifty-samenstelling op het veld komen. Er zijn in Sint-Niklaas drie pogingen nodig geweest om tot een blijvend resultaat te komen.

Een eerste poging liep tijdens W.O.-II. In enkele bedrijven voerde men als ontspanning een aantal sportdisciplines in: de machinefabriek Karlec, gevestigd aan de Breedstraat en Niko, productiehuis voor elektriciteitsbehoeften, toen nog gevestigd aan de Lindenstraat, slaagden erin de hier onbekende korfbalsport bij het personeel te introduceren. Er bestonden op dat ogenblik twee korfbalvelden. Op het terrein aan de Truweelstraat speelden de liefhebbers terwijl de competities doorgingen op het terrein van Flandria aan Vijfstraten. Toen na de oorlogweeën de ontspannings- en sportmogelijkhe-

den als paddestoelen uit de grond rezen, verdwenen helaas de beide Sint-Niklase korfbalclubs. In Antwerpen en Gent, waarmee onze beide clubs in competitie uitkwamen, leefde de korfbalsport verder...

Op de foto herkennen we het Niko-team, zes dames en zes heren uitgedost in de voetbaltruitjes van Niko, want voor een eigen uitrusting was er geen geld!

Een tweede poging vinden we hier in Sint-Niklaas terug tijdens de jaren vijftig, bij de aanleg van het sportcomplex De Witte Molen. 'Jong Sint-Niklaas' kon helaas haar jeugdige leeftijd niet ontgroeien en verdween na een kortstondig leven uit de Sint-Niklase sportannalen.

1975: Vos Reinaert-korfbal

Een derde poging bleek de goede te zijn. Op de terreinen Malpertus aan de Hondsneststraat te Sinaai bloeit een omnisportgroep van de oud-scouts, aanvankelijk

De Niko-ploeg, aangesloten bij de Belgische Korfbalbond (1940-45), staande van l.n.r. Herman Van Cauwenberghe, Robert Van Steene, Lucien Stuer, Frank De Wilde, Roger Vereecken, André Smet, Lucien Vermeire, Jo Stekelinck, Leon Baert en Ward Colman. Gekniel v.l.n.r. Louise Burghraeve, Maria Stekelinck, Maria Van Ster, Jeanne Verbeeck, Lea Bryssinck en Germaine Van Keersbergen.

geboren uit de groep Kristus Koning, maar stilaan open voor alle scoutsgezinde sportievelingen. Het begon in 1961, hoofdzakelijk gericht op voetbal, maar geleidelijk aan zich differentiërend naar andere sportdisciplines. In 1975 vonden latere voorzitter Jacques De Witte samen met Roger Weverbergh dat een familiale sport als korfbal ook een plaatsje moest krijgen in het rijk van de V.O.S.-Reinaert (Vereniging Oud-Scouts). In september werd officieel gestart, zodat bij het afsluiten van de vorige eeuw het zilveren jubileum kon worden gevierd. Het familiaal karakter werd al gauw de aanleiding tot het organiseren van jeugdkorfbal.

Momenteel telt V.O.S.-Reinaert korfbal niet minder dan een honderdtal leden, verdeeld over één minimeploeg (6-7 j.), één pupillenploeg (8-9 j.), twee kadettenploegen (10-12 j.), één junioresploeg (16-18 j.) en drie seniorenploegen (19-... j.). Opgemerkt dat momenteel de categorie scholieren (13-15 j.) ontbreekt.

De eerste ploeg speelt mee in de top van Tweede Klasse A waar het helaas de topwedstrijd tegen Hoboken 2000 niet kon halen zodat het op achtervolging tegen deze koploper is aangewezen.

Een eigen rijkdom

V.O.S.-Reinaert heeft er steeds naar gestreefd uit eigen midden te recruteren, zowel wat betreft het spelerspotentieel als de equipe aan trainers. Het is zo dat spelers

uit de seniorenafdeling zich meteen inzetten om het trainersbrevet te behalen om zich dan ten dienste stellen van de jeugd ploegen: Ann De Witte en Greet Bogaert voor de minime, Serge Van Hove, Bavo Schelfaut en Liesbeth Neirinckx voor de kadetten, Caroline Neirinckx en Tom Slabbinck voor de pupillen, Alex Van Hove en Johan Maes voor de juniore en tenslotte hoofdtrainer Frank De Waele voor de senioren.

Wat de competitie betreft wordt gestart in september op de buitenterreinen ('Veldcompetitie'), van november tot eind februari wordt binnen gespeeld ('Zaalcompetitie') om dan weer buiten te komen tot in de maand mei.

Het voorzitterschap is recent van Jacques De Witte overgeheveld naar Ann De Witte die Johan Maes uit Kemzeke tot secretaris heeft, Kris Huygens uit Elversele tot penningmeester en wedstrijdsecretaris, Tom Slabbinck uit Sint-Niklaas tot jeugdsecretaris en Gunther Mertens uit Belsele tot P.R. Bij deze laatste kan men terecht op tel. 03/772.26.97.

P.S. Het lijkt me toch interessant te weten dat het Belgisch korfbal hoge internationale toppen scheert. De Korfbalbond werd gesticht in 1921. Pas in de jaren 70 begon deze sport internationaal door te breken en werden in 1978 de eerste wereldkampioenschappen georganiseerd met acht deelnemende landen. Momenteel wordt de sport reeds in 34 landen beoefend. Tijdens de vierde uitgave van de W.K. veroverde België de wereldtitel, maar werd in 1995 door Nederland onttroond.

V. O. S. -B (wit) wint van Kapellen
Op de voorgrond Johan Maes en Tom Slabbinck

VAN BADINRICHTING TOT ZWEMBAD deel II

Luc VAN ROYEN

Een puzzel aan zwembadplannen

1. Een zwemkom in de Hofstraat?

In het vorige nummer van Sportrevue brachten wij het verhaal van de badinrichting aan de Hofstraat (1922 – 1956), die als voorloper mag worden aangezien voor de bouw van het latere stedelijk zwembad. Voor het echter zover kwam, zouden er heel wat denkpistes en concepten uitgewerkt worden.

Reeds in de gemeenteraad van 15 april 1929 werd beslist een "zwemkom" te bouwen in de badinrichting aan de Hofstraat, gemachtigd door het koninklijk besluit van 3 september 1929, brief van de gouverneur van 13 september 1929.

Eerder al hadden een aantal inwoners de wens uitgedrukt een zwemdok te bouwen. Dit blijkt uit een brief van de "Katholieke Middenstands Jonge Wacht" met zetel in Lokaal "De Vriendschap" aan de Parkstraat. Bij brief van 11 mei 1927 vroegen zij "de oprichting van eenen zwemdok door de gemeente om reden van: 1° lichamelijke opvoeding en gezondheid, 2° het ontbreken van een gepaste plaats om zwemgelegenheden te hebben, 3° de aanwezigheid der waterleiding laat de verwezentlijking van onzen wensch, die ook deze is van het grootste deel der bevolking, nu gemakkelijk toe". Namens het bestuur tekenden de heren Strijbol, Desmedt, De Meulenaer en Paul De Backer. Op 2 juni 1927 antwoordde het stadsbestuur dat de stadsfinanciën dergelijke realisatie niet toelieten.

Het zou tot 1935 duren vooraleer er nog over een zwemkom werd gesproken. Dit is op te maken uit een brief van 14 februari 1935 van de heer Ch. Procureur, voorzitter van de propagandacommissie van de Koninklijke Belgische Zwem- en Reddingsbond en tevens secretaris van de lokale zwemclub "Nood Dwingt". Hij had uit goede bron vernomen dat de stad er ernstig aan dacht een gesloten zwembad op te richten en stelde zich ten dienste voor de praktische inrichting van dergelijke instelling.

In het schepencollege van 7 mei 1937 werd schepen Verniers gelast met het onderzoek voor het opmaken van een ontwerp voor een stedelijke badinrichting in de toen bestaande lokalen aan de Hofstraat. Hij moest zich hiervoor in verbinding stellen met de provinciale bouwkundigen.

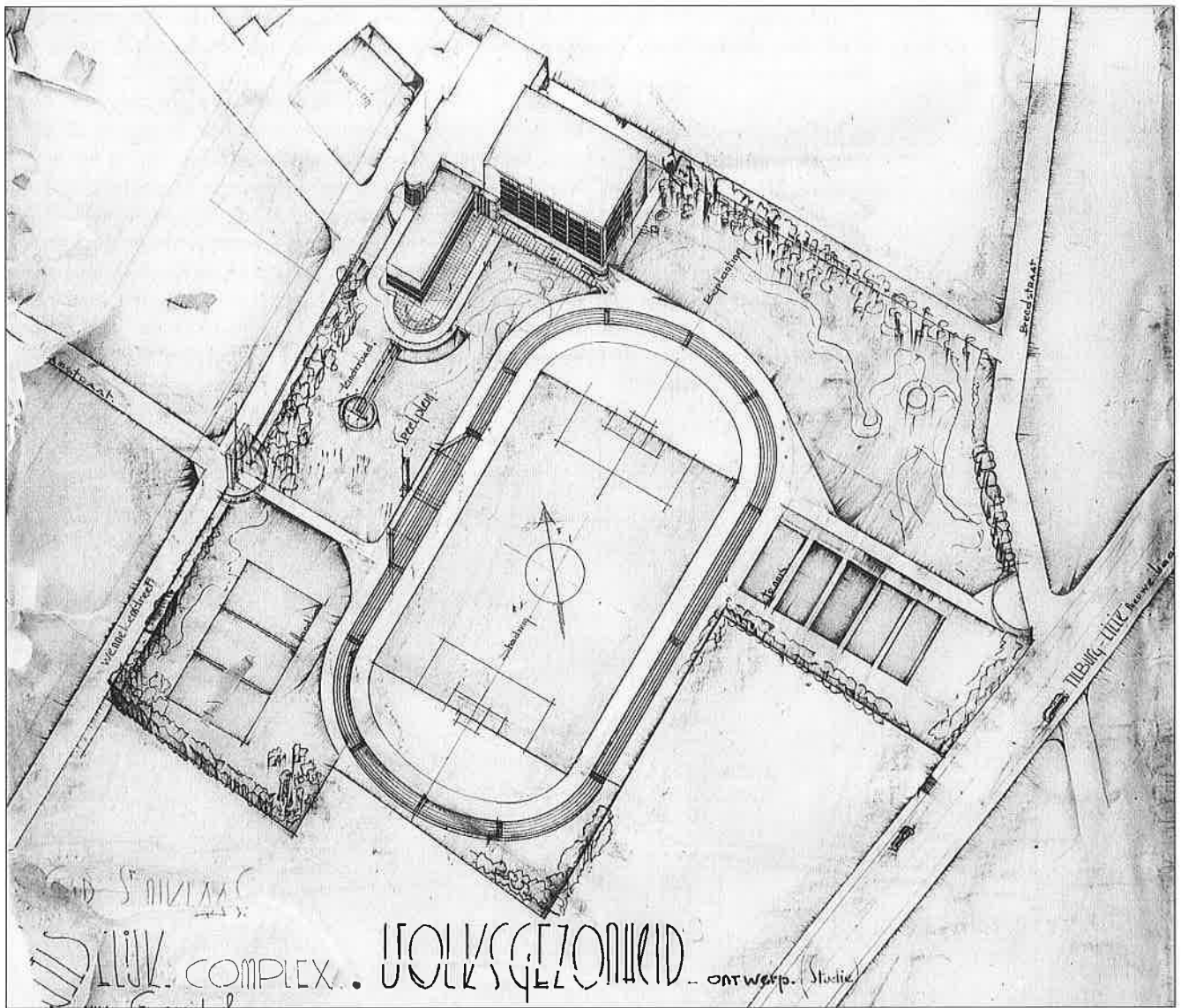
In de gemeenteraad van 4 oktober 1937 werd op voorstel van schepen Van Royen, een krediet gestemd voor het opmaken van een studie met plans en lastenboek voor het oprichten van een zwemkom, badinrichting, speelplein, enz.

Anekdotisch is wel dat toenmalig raadslid Willockx (°1.05.1885) in diezelfde zitting pleitte voor het bouwen van een moderne turnzaal, wat later ook in het plan voor het zwembad zou worden opgenomen.

Op 12 oktober 1937 werd aan de heer André Verbeke, bouwkundige, opdracht gegeven een studie op te maken.

Vaststelling van het noodige krediet voor het maken — Op het voorstel van den heer Schepen Van Royen en een studie voor het oprichten eener zwemkom, badinrichting, speelplein, enz. — met algemeene stemmen, wordt er ter beschikking gesteld van den schepencollege, een krediet overeenstemmende met 2% van het bestek op het architecturaal gedeelte, voor het maken eener volledige studie, met plans en lastenboek voor het oprichten van een zwemkom, badinrichting, speelplein, enz.

De heer De Meyer drukt den wensch uit dat er rekening zou gehouden worden voor het oprichten van kleine speelpleinen voor de volkswijken der stad en de heer Willockx omdat er bij het opmaken dezer studie zou gedacht worden op het bouwen van eene moderne turnzaal.

Grondplan van het stadion met zwembadinstallatie.

Het **gemeentelijk stadion met zwembadinstallatie** zou worden opgericht oostwaarts de straat die het plein verbindt met de Winnekensdreef in de richting van de nieuwe staatsbaan. De toegang tot deze inrichting zou worden mogelijk gemaakt door een laan van 40 m. breedte die zou uitgeven op de Lamstraat.

Ten slotte zou deze laan in oostwaartse richting nog verbonden zijn met het kerkplein door een andere laan van 40 m. breedte.

De inplanting was duidelijk bepaald in het bijzonder lastenboek voor het bouwen van een "overdekte zwembad met woning en verbruikszaal, lig- en stortbaden, aanleg van een stadion met speelterreinen" in een nieuw ontworpen stadsdeel, liggende tussen de nieuwe baan Tilburg-Rijsel, het Brugsken, de Breedstraat en de verlengde Winnekensdreef, de huidige "Priesteragiewijk". Hiervoor was een oppervlakte van 4 ha 50 ca. voorzien.

Plannen en lastenboek werden op 28 mei 1938 voorgelegd met volgend programma: zwembad 33,33 bij 15 m met een openschuifbaar dak, badinrichting met 18 ligbaden en 40 stortbaden, clublokaal, verbruikszaal, woonhuis, tribunes op de tweede verdieping, enz., alsmede een stadion met speelterrein. Zoals bijgaande foto's duidelijk maken, was het voor die tijd een futuristisch project dat ook nu nog niet zou misstaan in onze stad.

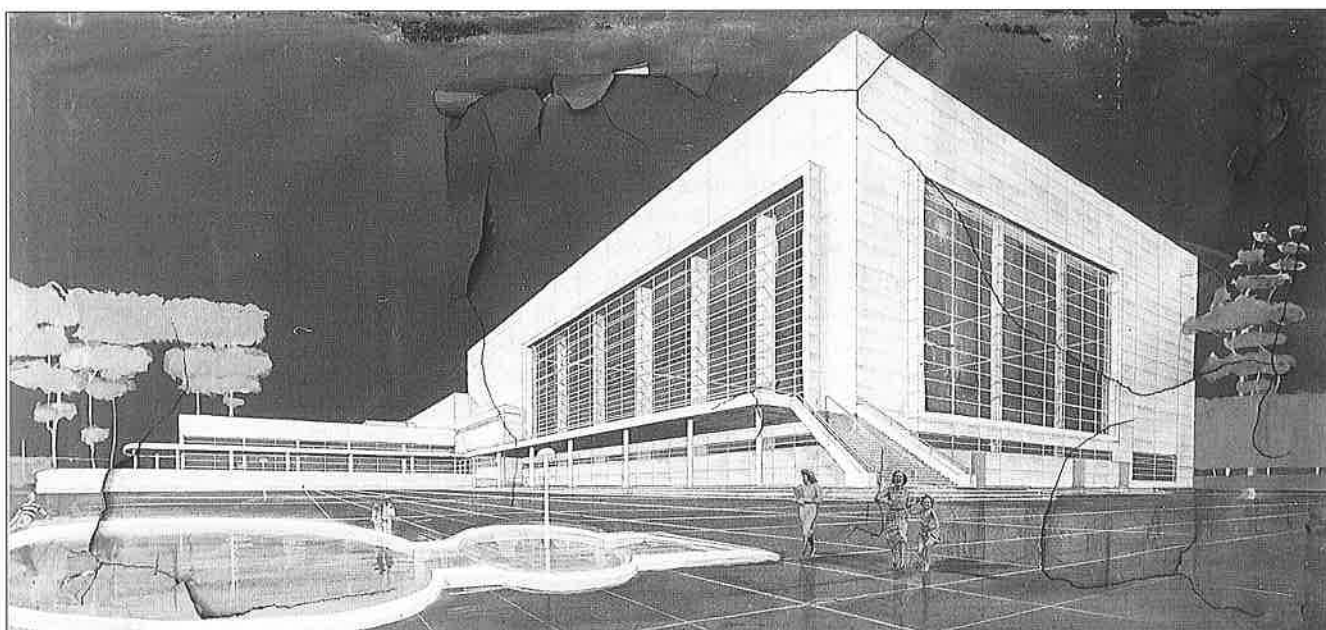
De raming bedroeg toen 3.801.549,82 fr.

Het Ministerie van Volksgezondheid zou dit project betoelagen.

Met bouwmeester André Verbeke werd een overeenkomst getroffen met betrekking tot het ereloon dat bepaald werd op 2% voor de studie en het opmaken van de plannen, bij uitvoering van het ontwerp zou het ereloon tot 5% worden opgetrokken.

Het ontwerp voor een stedelijke zwemkom met badinrichting opgemaakt door Architect André Verbeke anno 1938. Perspectief van de voorgevel.

Perspectief van een zijgevel, aansluitend bij het openluchtstadion.

In het weekblad 'Voor allen' van 24 oktober 1937 lezen we dat de idee van een zwemkom reeds in 1933 werd naar voren gebracht met plan en financiële verantwoording. Een aantal raadsleden slaagden er echter in het plan in de commissies te laten wegdeemsteren: "Ze vonden een zwemkom niet nodig; ze hadden immers de fameuze 'badinrichting' aan de Hofstraat."

In nummer 9 (dd 25.09.38) van 'Onze Stad' wordt gewag gemaakt van de hierboven vermelde plannen van architect Verbeke, in overeenstemming gebracht met de wenken van het Ministerie van Volksgezondheid. Wellicht zijn echter de oorlogsomstandighe-

den er oorzaak van dat deze plannen niet werden uitgevoerd.

In een volgend nummer brengen wij het verhaal van een zwembad met voorziene inplanting in de ...?

ZAALSPORTEN IN NIEUWKERKEN

Daniël GRUMIAU

Vooraf

In de Nieuwkerkse sporthal 'De Mispelaer' beoefenen de sportliefhebbers vier disciplines op de sportvloer: volleybal, badminton, zaalvoetbal en turnen. Over de turnsport zullen we het in een volgend nummer nog hebben.

Volleybalclubs

NIVOC (1972)

De eerste sportterreinen naast de gemeenteschool boden de jeugd de gelegenheid om deze mooie sport te beoefenen. De KWB was er als de kippen bij om een prettige competitie tussen de verschillende groepen te organiseren. In 1972 dacht Leon Serrant (veldwachter) aan ernstiger werk en samen met Johan Brijs, Marc Buytaert, Walter De Rop, Patrick Reunis en Dirk Opgenhaffen werd op 30 mei 1972 een heuse volleybalclub, NIVOC, aan het net gebracht.

In 1973 promoveerde de club al naar 2de Provinciale. Het ging dan verder bergop om in 1990-91 naar Eerste Landelijke te promoveren. Wegens de hoge transferbedragen en andere kosten trad er echter een crisis op. Er leek zelfs een overeenkomst met SIGIVOC (Sint-Gillis) in de maak, tot burgemeester Freddy Willlockx nog de nodige sponsors kon

vinden. NIVOC was gered en kon, naast de jeugdcompetitie, in 1993 opnieuw met een seniorenploeg aantreden.

De ploeg speelde aanvankelijk op de buitenterreinen, naast de gemeenteschool (1972-79). Van 1979 tot 1986 vonden de activiteiten in sporthal De Witte Molen plaats en vanaf 1987 in de Nieuwkerkse sporthal 'De Mispelaer'.

Voorzitters

1972-73:	Lucien Smet
1973-74:	José De Prijcker
1974-75:	Irene Smet
1975-83:	Prosper De Roeck
1983-2000:	Gaston Brijs

Secretarissen

1972-74:	Leon Serrant
1974-76:	Etienne Van Stappen
1976-78:	Marcel De Prijcker
1978-83:	Yvan De Brouwer
1983-90:	François De Beleyr
1990-2000:	Luc Wielandt

Nivoc fuseerde in mei 2000 met Pardaf Kruikeke en vormt nu de regioploeg **P** (Pardaf) **N** (Nivoc) **V** (volley) **Waasland**.

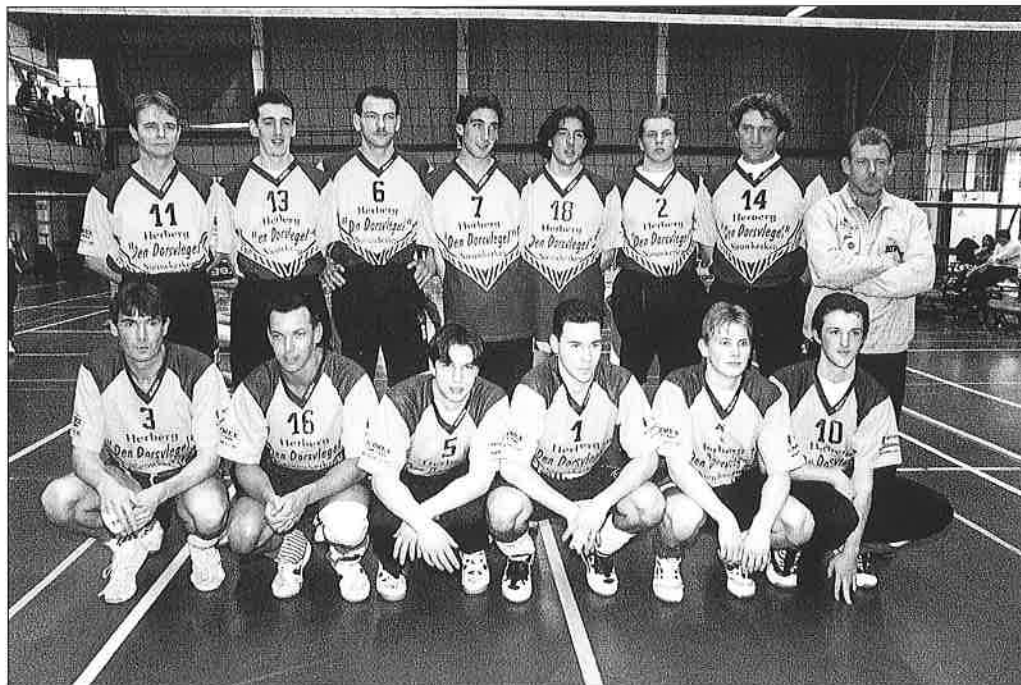
De nieuwe ploeg, die meteen tot een vzw werd omgevormd, heeft Juul De Maeyer als voorzitter en Marcel De Prijcker als secretaris.

NIVOC 1973-1974
Kampioen 3de Provinciale

Staande: Spelertrainer Robert Schaers, Pierre Coppens, Herman Opgenhaffen, Martin De Prijcker, Johan Brijs, Walter De Rop
Zittend: Dirk De Prijcker, Herman Jacobs, Guido Van Dam, Leo Serrant.

NIVOC 1996-97: kampioen 2de Provinciale - winnaar beker van Oost-Vlaanderen
 Staande: André Strumile, Filip Felix, Danny Smet, Filip Willockx, Frank Reyniers, Kristoff Suy, Ivo De Mulder, coach: Patrick Reunis
 Zittend: Marc Blijweert, Tony Seghers, Sven De Mayer, Hugo Anne, Maarten De Prijcker, Joris Wielandt.

In de Mispelaar spelen jeugdreeksen naast een ploeg in Tweede Provinciale en een ploeg in Tweede Divisie. In Kruibeke (Bazel) spelen de andere jeugdreeksen naast een ploeg in Tweede Provinciale en een ploeg in Eerste Nationale. Er is eveneens een damesafdeling met ploegen in alle jeugdreeksen, een ploeg in Derde Provinciale en een ploeg in Tweede Divisie.

De voornaamste prestaties van NIVOC, nu PNV-Waasland

1973-74 kampioen 3de Provinciale
 1987-88 kampioen 1ste Provinciale
 1989-90 kampioen 3de Landelijke
 1990-91 3de plaats in 2de Landelijke met promotie naar 1ste Landelijke
 1994-95 2de plaats in 3de Provinciale met promotie naar 2de Provinciale
 1996-97 kampioen 2de Provinciale en Beker van Oost-Vlaanderen
 1997-98 kampioen 1ste Provinciale
2000-01 3de plaats in 2de Divisie onder de naam PNV-Waasland.

Beachvolley

Op een gelegenheidsstrand, op het dorpsplein van Nieuwkerken, richtte PNV-Waasland reeds vijfmaal met succes een toernooien. Hieraan namen ploegen uit alle categorieën deel. Het toernooi dient voor de Belgische topteams als laatste voorbereiding op het Belgisch Kampioenschap. Een ander jaarlijks terugkerend element is een manche van het Oost-Vlaamse kampioenschap, dat mede door de mensen van Nivoc uit de grond werd gestampt. De organisatoren mogen daarbij rekenen op een grote belangstelling voor dit unieke gebeuren in de regio.

NIDAK (1976)

Volleybal is een sport die dames heel goed ligt. In 1976 kreeg NIVOC er een zusje bij. De pioniers waren Marcel De Prijcker en Alfons Andries (twee heren!). Ze kregen spoedig de hulp van Gaby en Mia Jacobs en van Herman Van Duyse. Van bij de aanvang trachtte men eigen jeugd op te leiden en dure aankopen te vermijden.

De voornaamste prestaties van Nidak

1985-86 kampioen 3de Provinciale
 1987-88 kampioen 2de Provinciale
 1988-89 5de plaats in 1ste Provinciale
 In 1990-91 moesten de seniores de activiteiten stopzetten, maar gelukkig konden ze het jaar nadien opnieuw starten en groeide het succes.
 Tijdens het seizoen 2000-2001 werden ze kampioen in 2de Provinciale zodat ze nu in 1ste Provinciale uitkomen.

Voorzitters

1976-77: Jozef Vertenten
 1977-88: François Reunis
 1988-90: Werner Van Duyse
 1989-91: Marcel De Prijcker
 1992-96: Constant Van Bogaert
 1996-2001: Ivan Van Landeghem

Bij de start van het nieuwe seizoen (september 2001) nam Ivan Van Landeghem na vijf jaar voorzitterschap ontslag.

Secretarissen

1976-87: Mia Jacobs
 1988-91: Lut Peeters
 1992-2001: Rudi Zegers

Niets dan lachende gezichten bij NIDAK.

NIDAVOC (1988)

Om praktische redenen kwam er in 1988 bij NIDAK een splitsing. De oudere speelsters ruimden plaats voor jongeren en besloten samen op een meer recreatief niveau te spelen. Het Vlaams Katholiek Sportverbond leek hen daartoe de beste overkoepelende organisatie en in september gingen ze van start onder de naam NIDAVOC. Dat staat voor "Nieuwkerkse Dames Volleybalclub". De groep telt een 15-tal actieve leden en speelt eveneens in de sporthal 'De Mispelaar'.

De voornaamste prestaties van NIDAVOC

1993-94 kampioen 4de reeks
1995-96 kampioen 3de reeks

De club geniet de eer reeds viermaal tot 'sportiefste club' te zijn uitgeroepen!

Voorzitters

1990-97: Mieke Praet
1997-...: Geertrui Moris

Secretarissen

1988-97: Lut Verhofstede
1997-...: Leen De Caigny

VERNIVOL

Deze club ontstond tijdens een crisisperiode bij NIVOC. Vermits die ploeg zich, noodgedwongen, tussen 1991 en 1993 alleen met jeugdvolleybal onledig hield, was er geen seni-

NIDAVOC

8 Veronique Schilders
2 Hilde De Sadeleer
9 Ruth Waterschoot
4 Inge Waterschoot
14 Gerlinde Asselman
7 Kris Verhofstede
11 Lut Van Raemdonck
5 Leen De Caigny
6 Lut Verhofstede
1 Rita Van Meersche.

orencompetitie meer in Nieuwkerken. Daarom werd in mei 1992 VERNIVOL gesticht.

Zij sloot bij VVB / OVB aan en had ook als thuisbasis 'De Mispelaer'. Ze telt nu 18 actieve leden.

Voorzitter

1992-...: Kris Vinoelst

Secretarissen

1992-93: Christine Heyndrickx

1993-95: Patrick Van Hove

1995-...: Lieven De Caigny

Juist voor de aanvraag van het seizoen 2001-2002 besliste het Vernivol-bestuur met de volleybalbezigeden in Nieuwkerken te stoppen en aan te sluiten bij Sint-Gillis-Waas.

VOLLEYBALCLUB KWB-NIEUWKERKEN (1987)

Zoals gezegd ligt de KWB (Katholieke Werkliedenbeweging) aan de basis van de volleybalbeoefening in Nieuwkerken. Uit haar initiatief is in 1972 NIVOC ontstaan (zie I). Na de opening van de sporthal 'De Mispelaer' besloot het plaatselijk KWB-bestuur met een nieuwe KWB-ploeg te starten, maar ditmaal meer op recreatief niveau. Zij sloot aan bij FALOS (de sportoverkoepeling van KWB-nationaal).

Voorzitter

1987-97: Bert Foubert

1997-98: Danny Van Eynde

1998-...: Willy Kisblick

Secretarissen

1987-92: François Naudts

1997-...: Johan Van Doorselaer

Badminton GSF (BGJG) (1987)

Op 16 februari 1987 werd op initiatief van André De Prijcker (Bond van Grote en Jonge Gezinnen) en Martine Van de Sompel in 'De Mispelaer' met badminton van wal gestoken. Het eerste bestuur werd door William Nijs, Martine Van de Sompel, Dries De Brabander, Dirk De Wilde, Bert Govaerts en Veronique Van Hiel waargenomen. De club sloot bij de 'Gezinssportfederatie' (GSF) aan en telt momenteel ruim 160 leden. William Nijs bleef al die jaren voorzitter en motor van deze recreatieve sportvereniging.

In november 1987 nam zij deel aan een eerste toernooi in Bazel.

In februari 1988 richtte zij haar eerste eigen toernooi in.

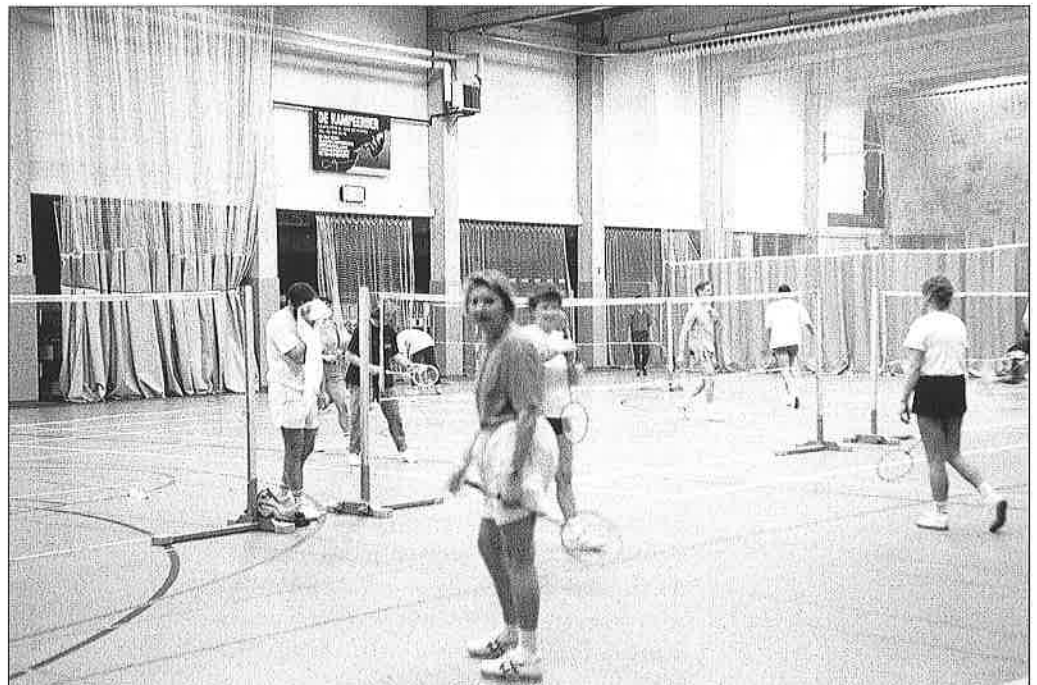
Op 2 februari 1991 speelde men een toernooi bij de zusterstad Gorinchem (Nederland).

Op 25 mei 1994 volgde een internationaal toernooi tussen Nieuwkerken, Gorinchem en Abingdon (Engeland).

Op 3 juni 1995 nam men deel aan een toernooi in Abingdon.

Sinds 1989 organiseert de club het Provinciaal Kampioenschap en sinds november 1989 ging het 1ste Jeugdtoernooi van start.

Naast de badmintonsport biedt het dynamisch bestuur aan de leden ook heel wat andere mogelijkheden aan: fietsrally's, drop-pings, langlaufen, schaatsen, wandelweekends, enz.

Badminton GSF Nieuwkerken
in sporthal "DE MISPELAER":
François Pauwels, Sonja
Bruggeman, Jeannine Maes en
Lutgarde Bollé

Zaalvoetbal TOS -
 Nieuwkerken (± 1998)
 Staande v.l.n.r. Hans Perdaen,
 Dirk De Parade, Dirk De
 Maere, Theo De Maere,
 Ronny Behiels
 Zittend v.l.n.r. Mile X, Stefaan
 De Coninck, Chris Rosseels,
 Bart Waelput, Kris De Maere.

Voorzitter

1987-2001: William Nijs

Secretarissen

1987-91: Martine Van de Sompel
 1991-92: Dirk Van den Bossche
 1992-98: Resy Waterschoot
 1999- Luc Redant

Van mini- naar zaalvoetbal

Voor het onderscheid tussen mini- en zaalvoetbal, zie artikel ZVC in Sportrevue nr. 2 pagina 80.

Vanaf de start tot vandaag de dag, kende de zaalvoetbalsport in Nieuwkerken heel wat wisselingen.

In 1984 staken enkele sportliefhebbers de koppen bij elkaar en werd een mii-voetbalploeg gesticht. De ploeg werd 'BRAM 84' gedoopt en kreeg de sporthal te Sint-Gillis als thuisbasis... en dit tot het einde van het seizoen 1987-88.

Eddy De Wolf werd de eerste voorzitter, Kevin D'Hooghe, secretaris en Roland Van Viele was terreinafgevaardigde.

Na de afwerking van de sporthal 'De Mispelaar' te Nieuwkerken, besloot men daar te spelen. Om een of andere reden schakelde men van mini- naar zaalvoetbal over en de naam van de vereniging werd voortaan 'RIMA SPORT'. De nieuwe ploeg speelde in de Vlaamse Zaalvoetbalvereniging en de spelers droegen de (Nieuwkerkse) blauw-witte kleuren. Peter Van Royen werd voorzitter en Stefaan De Coninck secretaris.

In het seizoen 1989-90 veranderde de groep van sponsor én van naam, nl. "t Onschuldig schaap". De clubkleuren werden paars-wit (gestreept) en men maakte nu deel uit van de KBVB (Koninklijke Belgische Voetbalbond), sectie zaalvoetbal, 4de Provinciale. In 1991-92 won de ploeg het kampioenschap en promoveerde naar 3de Provinciale. Voorzitter werd Stefaan De Coninck en Johan De Rop secretaris.

Van 1993 tot 1995 werd geen competitie gespeeld.

In het seizoen 1995-96 werd de zaalvoetbalploeg heropgericht. Ze werd nu door het Gemeentekrediet gesponsord en de kleuren werden opnieuw blauw-wit. De naam veranderde in ZVC TOS Nieuwkerken en de thuisbasis bleef de sporthal 'De Mispelaar'. Ronny Behiels werd voorzitter, Johan Nijs secretaris en Dirk De Maere afgevaardigde.

In 1997 wijzigde andermaal het bestuur: Ronny Behiels bleef voorzitter maar kreeg als secretaris Kris De Maere en als afgevaardigde Theo De Maere. De ploeg speelt nog steeds in de KBVB, sectie Zaalvoetbal, 4de Provinciale reeks A.

WIELERSPORT IN SINT-NIKLAAS - deel 2

Alfons Smet

De Nederlandse Sint-Niklazenaar BERNARD FRANKEN (1914-2001)

Men zou ze 'klavertje vier' kunnen noemen, de Hollandse Belgen die furore maakten als beroepsrenner. De huidige fietsenhandelaar Theo Verschueren, Theo Middeldkamp, beiden oud-wereldkampioenen, Frans Pauwels, vedette in de Ronde van Spanje, en Bernard Franken, de oudste van de vier. Deze laatste boekte meer dan 200 overwinningen in baan- en wegwedstrijden, baatte een bloeiende rijwielzaak in Sint-Niklaas uit en werd later de eeuwige veteraan genoemd.

Bernard debuteerde als wielrenner in 1933 en eindigde zijn actieve wielloopbaan in 1952. Hij ging daarna, van 1952 tot 1969, verder als dernygangmaker, onder meer in Bordeaux-Parijs (meer dan 500 km), maar toch vooral op de piste.

Met zijn levensgezellin Maria Dhooghe vestigde hij zich in 1937 te Sint-Niklaas op de hoek Mercatorstraat – Antwerpse Steenweg. Ze verhuisden tijdens de oorlog naar de Heistraat waar zij een bekende fietsenwinkel met een café uitbaatten. Enkele jaren na WO II verhuisden zij met de fietsenzaak naar de Driekoningenstraat 160.

Zijn wielercarrière op de weg kunnen wij als volgt samenvatten:

Bernard debuteerde in 1933 met 4 overwinningen als nieuweling. Dat hij talent had bewezen achteraf de bloemstukken die hij te Hulst opstapelde. Als junior boekte hij een tiental overwinningen, benevens 27 prijzen binnen de eerste tien.

Het palmares als beroepsrenner werd stipter bijgehouden en zijn resultaten tussen de groten van toen waren overtuigend.

Als professional behaalde hij op de weg:

- in 1945 driemaal eerste (Den Haag, Lebbeke, Wilrijk),
- in 1946 viermaal eerste (Alphen a/d Rijn, Niel, Lebbeke en Puurs),
- in 1947 viermaal eerste (Kampen, Ossendrecht, Sint-Niklaas (clubkampioen) en Assenede),
- in 1948 tweemaal eerste (Petegem-Deinze en Tervuren)
- 1949 tot 1952 veel ereplaatsen maar geen overwinningen. In totaal 20 keer tweede, acht maal derde en 60 keer binnen de eerste tien.

Bernard Franken ontpopte zich ook als een verdienstelijk ronderenner. De Ronde van Zwitserland (12de en winnaar van één rit in

Na zijn glansrijke overwinning van de zesavondenwedstrijd te Bergen-Op-Zoom (1938) even poseren met renners en supporters.

(Van links naar rechts) Jo Verschueren, Piet De Vries, Jaap Verschoo, Alois Meerschaert en Bernard Franken overwinnaars, Piet Riet, Harrie Hellemans en Wim Dietvorst.

Bernard Franken in volle actie.

1948, 37ste in 1947), Ronde van Nederland (1949 en 1950) en zelfs in de Ronde van Frankrijk met een gemengde Nederlands-Luxemburgse ploeg (1948).

Daarnaast was hij heel bedrijvig op de piste. Hij boekte heel wat overwinningen o.a. aan de zijde van Berten Sercu en stadsgenoot Wies Meerschaert met wie hij in 1938 de zesavondenwedstrijd won in Bergen-Op-Zoom (zie foto met laatstgenoemde).

Bernard was een renner met een groot sporthart, bereidwillig voor iedereen. Eerlijkheid en gediensigheid sierden hem. Hij werd verermerkt met het "Ere-diploma van de Kon. Nederlandse Wielervedstrijd". Hij overleed na een slepende ziekte te Sint-Niklaas op 04 april 2001.

Met dank aan de zoon Gerry voor het archief en de foto's.

WIES MEERSCHAERT – Weg- en baanrenner

Dankzij zijn zoon Marcel, eveneens wielrenner, konden wij iets meepikken over de professionele wielervedstrijd van vader Wies Meerschaert. Hij werd geboren in Sint-Gillis-Waas op 27 december 1910. Beroepshalve baatte Wies enkele stamminees uit: achtereenvolgens 'De Vismijn', 'Cambrinus' op de Grote Markt en tenslotte het gekend duivenlokaal 'De Olifant' vooraan in de Ankerstraat. Als wielrenner verwierf hij in de jaren twintig en dertig heel wat bekendheid.

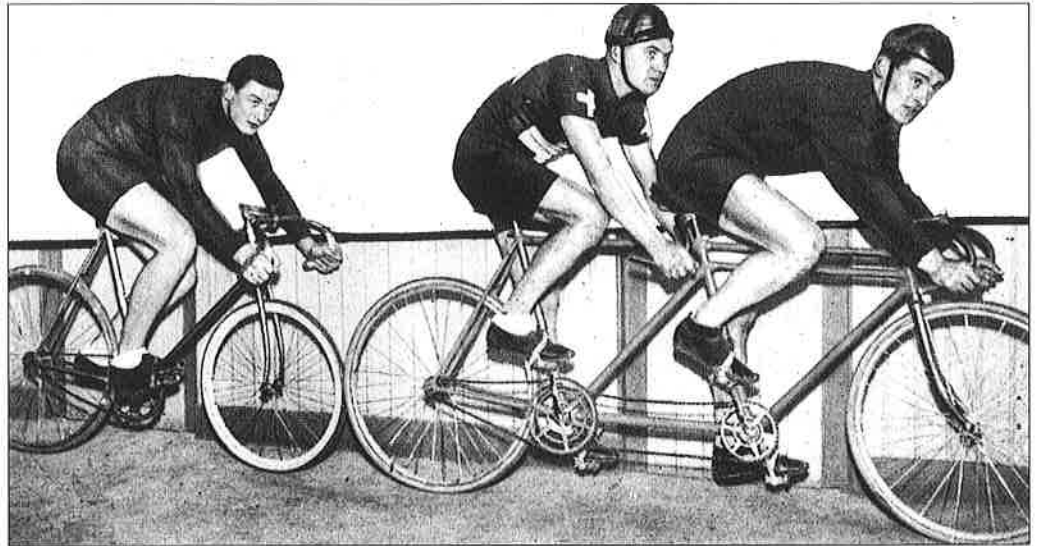
Als junior won hij in één seizoen 46 wedstrijden. Als men weet dat er toen heel wat

minder wedstrijden waren dan in de latere decennia, was dit resultaat wel een unicum. In 1930 won hij als onafhankelijke Brussel-Luik met liefst acht minuten voorsprong op alle toprenners zoals o.a. Jules Van Hevel en Fred Hamerlinck.

Zijn grootste bekendheid verwierf Wies als zesdagenrenner. Hij betwistte niet minder dan 26 zesdagen aan de zijde van vooral Peer Vereecken, Stan Huys, Cois Cools en Corthout. Om zijn strijd lust verwierf hij toen

Wies Meerschaert.

Wies Meerschaert was een beducht tandemrijder op de piste. Hier piloteerde hij samen met een onbekende Zwitserse pistier het veelzijdige fenomeen Karel Kaers bij een recordpoging over één uur in het Antwerpse Sportpaleis.

Record achter tandem 22.5.1941: 53 km 185 m op naam van Karel Kaers.

de naam van 'spektakelrenner' maar bleef een middenmoot in het zesdagencircuit.

Hij werd ook wel eens 'platte Wies' genoemd. Een anekdote: einde van de jaren 30 nam hij deel aan de zesdaagse in het Sportpaleis te Antwerpen. Na 22 uur 's avonds vonden de gebruikelijke klassemmentsprints plaats. Dit waren sprints over drie ronden waaraan telkens een premie was verbonden. Op een gegeven ogenblik was aangekondigd dat er bij de volgende sprint 1 kg soloboter te winnen was. Geen enkele renner wou daarvoor rijden. Na een tijdje getreuzel ging Wies er vandoor en won natuurlijk zonder enige tegenstand die sprint. Maar vlak daarna werd omgeroepen dat het kilogram soloboter gepaard ging met een

superpremie van 1000 frank. Consternatie onder de renners!!! Bedenken we maar dat die 1000 frank van toen nu ongeveer 40.000 frank zou betekenen. Het was trouwens de hoogste premie die in die zesdaagse werd uitgelooft. De sponsors van Solo waren van oordeel dat enkel iemand die louter voor hun melkproduct wou rijden die geldsom verdiende.

In 1938 won Wies aan de zijde van Bernard Franken een zesavondenwedstrijd op de piste van Bergen-Op-Zoom in Nederland. Nadat hij de wielersport had vaarwel gezegd, ging zijn voorliefde naar de duivensport, waarin hij een groot kampioen werd. Wies overleed op 22 november 1966 op amper 56-jarige leeftijd.

JUDOCLUB TROELANT UIT SINAAI HEEFT NOG TOEKOMST

Etienne De Meester

De aanleiding tot de oprichting van Judoclub Troelant was de verkiezing van André Sertijn tot sportman van het jaar 1971. De sportraad van Sinaai huldigde hem voor het behalen van zijn zwarte gordel. Toenmalig burgemeester Karel Verschelden vond dat er in het jeugdhuis Troelant voldoende plaats was om judo te beoefenen.

Na contacten met de Sint-Niklase Judoclub startte de nieuwe sportvereniging op 1 oktober 1972. Aanvankelijk gebeurden de activiteiten in de noodturnzaal van de scholen die was ingericht in de kloosterkapel van de Maricollen. Jozef Naudts als voorzitter, Frans Orens als secretaris en Georges De Bats als hoofdtrainer namen de touwtjes in handen. De club telde ongeveer 25 starters.

Na enkele maanden verhuisde de judoclub naar de grote zaal van het jeugdhuis. Doch matten leggen en daarna weer opbergen bleek niet houdbaar. Daarom lonkte het bestuur naar de zolder van het gebouw. Na een grondige renovatie (muren slopen, ramen plaatsen, elektriciteit en verwarming installeren) verhuisde judoclub Troelant in 1973 definitief naar de nieuwe oefenruimte. Met de winst van allerlei financiële acties investeerde het bestuur hierin ruim één miljoen.

In 1974 startte de jeugdwerking met een twintigtal jongeren. Ook in dat jaar nam een ploeg voor het eerst deel aan wedstrijden in clubverband. Deze ploeg bestond uit Dirk Naudts, Frans Orens, Willy Ringoot, Gerrit Van Bossche en Ludwig Wauters.

Een hardwerkende voorzitter

De man die lange tijd zijn club heeft geleid is Jozef Naudts. Hij stond niet alleen aan de wieg van de vereniging maar heeft ook met zeer veel inzet de judosport een plaats gegeven in Sinaai. Kleedkamers timmeren, douches installeren, kuisen...niets was hem te veel. Toen het jeugdhuis een tijdlang gesloten bleef heeft hij er voor gezorgd dat de club de activiteiten kon verder zetten. Zonder "de Jef" en zijn echtgenote was er in Sinaai wellicht geen judo meer. Tot zijn zestigste bleef hij meteen actief als judoka en onder zijn beleid liep het ledenaantal op tot een zestigtal. In 1980 volgden zelfs een honderdtal dames een cursus voor zelfverdediging.

In 1990 werd Freddy Weyers de tweede voorzitter van de vereniging. Hij en daarna Gerrit Van Bossche kozen samen met secretaris Guy Buytaert voor een nieuwe aanpak

Groepsfoto uit 1974. Boven v.l.n.r. André Sertijn, Gerrit Van Bossche, Dirk Naudts, Marleen De Clercq, ?, Frans Orens, Kris Varewijck, Willy Ringoot, Ludwig Wauters, Eddy Smet, Martin Cappaert. Midden v.l.n.r. ?, Herman Buyle, Rudy Cerpentier, Ronny Naudts, Ivan Roets, Geert Staessens. Onder v.l.n.r. ?, Rudy Fruytier, ?, Annick De Geest, Christine De Puyseleir, ?, Wim Van Goethem.

*Provinciale jeugdkampioenen 1995 in gezelschap van trainer Gerrit Van Bossche.
Boven v.l.n.r. Tim Joos, Thomas De Coster, Sofie Apers.
Onder v.l.n.r. Koen Van Buynder, Wouter Smet, Karel Smet.*

en look. Zij brachten hun club naar buiten door allerlei samenwerkingsinitiatieven: "artsen zonder grenzen", sportkampen, cursussen zelfverdediging, schoolsportdagen. In 1995 werden een nieuwe ingang (een veilige trap langs de gevel van Troelant) en betere kleedkamers gerealiseerd. Met medewerking van het stadsbestuur is de judozolder uitgegroeid tot een volwaardige trainingszaal.

Door al deze inspanningen steeg het ledenaantal tot de piek van 150 sporters in 1998. Van de starters bleven alleen André Sertijn en Gerrit Van Bossche over. Beiden bezitten het trainersdiploma uitgereikt door Bloso en fungeren als de twee hoofdtrainers van deze sportclub.

*De kampioenenploeg 1997 in Derde Nationale.
Boven v.l.n.r. Wim Adriaenssens, Gerrit Van Bossche, Koen Dierickx, Marc De Meerleer, Guy Buytaert en coach André Sertijn.
Onder v.l.n.r. Vercauteren, Eric De Rijck, Mario Paelinck en Guy Robijn.*

Vier provinciale jeugdkampioenen uit 2000: Charity Notenbaert, Jonas Everaert, Wouter De Meerleer en Niek Group.

Sportieve successen

In de beginperiode veroverden zowel Freddy Vercauteren als Ronny Naudts de Oost-Vlaamse titel in hun categorie. Rudy Fruytier werd zelfs nationaal kampioen. In de jaren negentig waren er provinciale titels voor Koen Dierick, Pieter Smet, Mario Paelinck en Guy Buytaert. In 1997 kroonde Judoclub Troelant zich tot kampioen in Derde Nationale. Na twee jaar volgde echter de degradatie. De jeugdige judoka's doen het wel goed. Niek Group is provinciaal kampioen en samen met Wouter De Meerleer behoort hij tot de Belgische top. Naast de elf leden met zwarte gordel heeft de club een brede kern om de toekomst gunstig tegemoet te zien. Sedert 2000 is er zelfs een samenwerking met de Lokerse judoclub want ook in deze sport deden de transfers hun intrede.

Voorzitters: Jozef Naudts (1972-90), Freddy Weyers (1990-93), Gerrit Van Bossche (1993-...)

Secretarissen: Frans Orens (1972-80), Rudy Zaman (1980-83), Willem De Rijck (1983-89), Guy Buytaert (1990-95), Nancy Dherinne (1995-...)

Huidig bestuur: Gerrit Van Bossche (voorzitter), Nancy Dherinne (secretaris), leden: Marc De Meerleer, Guy Buytaert, Marina Vercauteren en Danny Smet.

Bron : Gerrit Van Bossche

KORTSTONDIG ZWEMMEN: W.S.C. en P.C.Z.

André VAN LANDEGHEM

Met deze korte rubriek doen we het chronologisch verloop in de ontwikkeling van de zwemsport te Sint-Niklaas enigszins geweld aan. Het was immers reeds in 1924 dat de zwemclub 'Nood Dwingt' (Z.N.D.) in de 'putten van Scheerders' het begin inluidde van een toch wel bloeiende sport in onze stad.

Na de opening van het Stedelijk Zwembad (1956) ontstond in het Sint-Jozef-Klein-Seminarie, onder impuls van de 'surveillant' E.H. Borremans, tevens proost van Sporta-Waasland, een waarachtige schoolzwemclub die in september 1959 uitgroeide tot de Sint-Niklase Zwemvereniging (St.Z.V.). In 1968 werd dan een 'Gentlemens agreement' gesloten tussen de beide clubs, hetgeen leidde tot het ontstaan van de Wase Zwemkring (W.Z.K.).

De geschiedenis van die beide clubs is uiteraard zo uitgebreid en boeiend dat we meenden hier even de haakjes te mogen openen voor twee clubs die elk een zeer kortstondig bestaan hebben gekend.

W.S.C., Wase Swimmingclub

(1960-1963)

Naast het Stedelijk Zwembad aan de Parklaan en de 'putten van Scheerders' bestond aan de Plezantstraat reeds vanaf 1946 het 'Michelbad'. Daar ontpopte zich een groepje vrienden die het erg voor 'spelen

met een bal in het water' hadden. In 1960 besloten ze een eigen 'zwemclub' te stichten die zich aanvankelijk uitsluitend richtte op... waterpolo. Nadien zou ook een afdeling zwemmen worden in het leven geroepen, die wel zeer beperkt bleef. Voorzitter van de club werd dr. De Smet uit Vrasene en de secretaris heette Frans De Caluwé.

Om hun openheid naar de regio te tonen - en in tegenstelling tot de pas opgerichte Sint-Niklase Zwemclub - koos het bestuur voor de naam "Wase Swimming Club", hetgeen dan meteen nog - voor die tijd - modern klonk.

Nadruk lag vooral op de kameraadschap en de gezelligheid... na de oefenpartijen en wedstrijden. Eén van de hoofdpioniers was zeker Lucien De Wilde (tweede van rechts onderaan op de foto), vader van bekende journalisten Luc en vooral Mario De Wilde.

Huwelijken en andere familiale omstandigheden werden mede-oorzaak dat W.S.C. reeds in 1963 wegdeemsterde als gestructureerde club.

P.C.Z., Politie Zwemclub

(1961-1967)

Adjunct-Politiecommissaris Frans Vermeulen was persoonlijk en tevens langs zijn zwemmende kinderen nauw betrokken bij de uitbouw van de Sint-Niklase Zwemvereniging.

Het waterpoloteam W.S.C. in het vertrouwde milieu van het "Michelbad" aan de Plezantstraat.

Met zijn sportieve ingesteldheid was hij tevens een pion achter het bestaan en de werking van de Politie Sport, actief in verschillende sportdisciplines. Hij vond in één van zijn inspecteurs, Gratiaan Van Vlierberghe, een enthousiast medewerker die zich graag als secretaris aanmeldde. Hij was trouwens ook reeds actief bij Sporta-Waasland dat ijverde voor een 'gezonde' en veralgemeende sportbeoefening.

Met Frans Vermeulen als voorzitter werd binnen het politiecorps in 1961 de Politie Zwemclub gesticht, uiteraard in nauwe en

vriendschappelijk relatie met St.Z.V.

De werking was beperkt tot het eigen politiecorps, niet zozeer met het oog op opvallende prestaties, maar wel in de geest van kameraardschappelijke collegialiteit door het bevorderen van de lichamelijke conditie bij de manschappen. Langs St.Z.V. werd meegewerkt aan internationale contacten, maar wellicht was het gebrek aan competitieve ingesteldheid de oorzaak dat de sportieve werking niet echt van de grond kwam en de club reeds in 1967 in alle stilte verdween.

EEN VERGETEN GROOTHEID: WOLF DAVIDSON

Steve WANTE

Wolf Davidson, was zoals zijn familienaam verraaft, van Joodse afkomst. Hij werd geboren te Lods in Polen op 10 juli 1904. Langs welke wegen hij in België belandde, is ons niet bekend. Hij huwde te Anderlecht op 20 maart 1928 met de Russische Liebe Sigal. Zij kregen vijf kinderen. Voor de Tweede Wereldoorlog kwam het gezin naar Sint-Niklaas en nam zijn intrek in de Prins Albertstraat. In september 1943 werden ze allen door de Duitsers opgepakt en naar de kazerne 'Dossin' in Mechelen gevoerd. Van daaruit ging het met de deportatietrein naar het beruchte vernietigingskamp te Auschwitz in Polen. Davidson sprong gedurende deze rit uit de trein en is zo aan de dood ontsnapt. Zijn vrouw met vijf kinderen stierven allen in het concentratiekamp eind september 1943! Waar hij zich gedurende de rest van de oorlog schuil hield, weten we niet. Na de bevrijding dook hij opnieuw op te Sint-Niklaas. Eerst woonde hij aan de Koningin Elisabethlaan 98. Begin 1949 verhuisde hij naar de Stationsstraat 76, waar hij, zoals voor de oorlog, een groothandel in kledingsstoffen had. Rond die periode kreeg hij problemen met de 'Belastingen'. De reden waarom is ons niet bekend. Hij nam de vlucht en belandde via Nederland te Antwerpen (Deurne-Zuid). Hij hertrouwde op 7 juni 1950 met Marie-Josphine De Broyer, de schoonzuster van zijn vroegere vrouw. Op 30 maart 1951 werd hij ambtshalve uit het bevolkingsregister geschrapt, vermits hij emigreerde naar Tel Aviv, Israël. Twee decen-

nia later dook hij weer op in Antwerpen. Hij zou er nog enkele jaren een zolderkamer betrekken in de Provinciestraat. Daarna vertrok hij definitief naar Israël. Van toen af geen enkel spoor meer.

Na dit stukje genealogie zal men zich afvragen: Waarom was deze man zo speciaal?

Wolf Davidson was een veelzijdig man. Hij was niet enkel een goed zakenman, maar hij was tevens ook polyglot. Hij sprak wel zeven of acht talen, waarvan hij er zeker een zestal goed kon lezen en schrijven. Hij had ook een mooie stem en kon goed zingen. Na de oorlog zong hij op kerstnacht de 'nachtmis' in de Paterskerk te Sint-Niklaas, wat voor een jood zeer ongewoon was.

Voorop sportgebied was hij een topatleet en dit is natuurlijk wat ons interesseert.

Hij was een oersterk man die vooral in het gewichtheffen uitblonk. Voor de oorlog werd hij een paar maal Belgisch Kampioen bij de lichtgewicht (categorie tot 67,5 kg) en behaalde zelfs de Europese titel. Hij vestigde met 97,5 kg een Belgisch record in het "trekken". In een krant van 1959 lezen we dat een zekere Clement Haeyen een geslaagde aanval ondernam op dit record, dat toen reeds 30 jaar stand hield! Wolf Davidson veroverde ook in zijn categorie te Tel Aviv de wereldtitel in de "Macabi Games", een soort wereldkampioenschap voor Joodse sportlui. Hij gaf geregeld les in de toen genaamde "culture physique" en was zeer bekwaam in het

behandelen van letsels, opgelopen tijdens sportactiviteiten.

Onder zijn leerlingen-gewichtheffers treffen we individuen die eveneens meer dan verdienstelijke prestaties leverden. Zo werd Albert Onghena kampioen der beide Vlaanderen en 2de in het Belgisch Kampioenschap.

De lokalen waar deze sportactiviteiten plaatsvonden waren voor de oorlog het café 'Apollo' aan de Ankerstraat, nadien het café 'De Graanmaat' op de Grote Markt bij uitbater Foubert en tenslotte nog aan Vijfstraten 209 (de latere praktijk van Dokter Kinschots).

De anekdoten over de krachtpatsenrij van Davidson zijn talrijk. Hij zou een eersteklas 'ijzerplooiër' geweest zijn. Hij was bevriend met een zekere Smet uit Hoboken die ook op kermissen en bij andere gelegenheden de metalen staven tot kronkels omvormde.

Verder scheurde hij met alle gemak een telefoonboek middendoor (die waren misschien wel niet zo dik als nu, maar toch...). Ook droeg hij bij zijn verhuis een wel 90 kg zware 'Surdiac'-kachel van de bovenverdieping langs de draaitrap naar beneden...

De naam Davidson is nu voor bijna iedereen weggedeemsterd. Er rest ons zelfs geen enkele foto van de krachtpatser. Men kan zich afvragen hoe dit komt. Laten we het zo stellen: gewichtheffen was maar een 'kleine' sport. Indien Wolf Davidson vergelijkbare prestaties zou hebben geleverd als voetballer of wielrenner, was hij zeker niet in de vergeethoek beland.

Dit artikel kon enkel tot stand komen dankzij de medewerking van mensen die hem gekend en aan het werk gezien hebben. We danken ondermeer Albert De Daele, Albert Onghena, Albert Nauts en Thierry Zutterman.

★ Poids et haltères		
RECORDS de DEVELOPPE BELGIQUE.		
ARRACHE		
Mouches	: Meyers	72 kg. 500
Coqs	: Nyzenholz	80 kg.
Plumes	: Kerkhof	88 kg. 500
Légers	: Van Belleghem	102 kg. 500
Moyens	: Verkempinck	108 kg. 500
Mi-lourds	: W. Claes	115 kg.
Lourds-légers	: Cours	118 kg.
Lourds	: Allard	127 kg. 500
ARRACHE		
Mouches	: Krickx	68 kg.
Coqs	: Kerkhof	80 kg. 500
Plumes	: Colans	91 kg. 500
Légers	: Davidson	97 kg. 500
Moyens	: Aerts	103 kg.
Mi-lourds	: W. Claes	115 kg. 500
Lourds-légers	: Allard	110 kg.
Lourds	: Allard	117 kg. 500
EPAULE-JETE		
Mouches	: Meyers	95 kg.
Coqs	: Bogaerts	102 kg. 500
Plumes	: Colans	102 kg.
Légers	: Huyghe	126 kg.
Moyens	: Aerts	133 kg.
Mi-lourds	: W. Claes	150 kg.
Lourds-légers	: W. Claes	140 kg.
Lourds	: Allard	147 kg. 500
TROIS MOUVEMENTS OLYMPIQUES		
Mouches	: Meyers	235 kg.
Coqs	: C. Claes	252 kg. 500
Plumes	: Colans	295 kg.
Légers	: Van Belleghem	310 kg.
Moyens	: Verkempinck	335 kg.
Mi-lourds	: W. Claes	377 kg. 500
Lourds-légers	: Allard	367 kg.
Lourds	: Allard	387 kg. 500

21 DECEMBRE 1957.

VAN LANDELIJKE RIJVERENIGING JONG WAASLAND TOT STOETERIJEN “T KLAVERTJE VIER”

Alfons SMET

In 1947 werd door de nationale leiding van de B.J.B. (Boerenjeugdbond) de idee gelanceerd om de ruitery in het kader van sport en ontspanning op gang te brengen.

De toenmalige nationale proost Z.E.H. Kan. Engelen deed een oproep tot de jonge boeren om deze discipline in hun ontspanningsleven op te nemen.

In het B.J.B.-maandblad van februari 1947 werd in dit verband de slogan gelanceerd: ‘Wanneer de B.J.B. zal te paard verschijnen en de steenwegen zullen dreunen als weleer onder het gestamp der hoeven en de mulle veldwegen zullen getekend staan met het zegel van ontelbare paardenstappen, dan zullen onze Vlaamse boerenzonen weer zijn: de natuurgetrouwe jeugd met de wonne op 't gelaat en de zonne in de ziel.’

De oproep wekte een zodanig enthousiasme dat tal van de B.J.B.-afdelingen inschreven als lid van de ruitersbond.

De B.J.B.-afdeling Belsele die zo'n 100 leden telde, enthousiast als altijd, stichtte reeds in 1948 de rijvereniging met de naam Jong Waasland, onder leiding van de voorzitter

Marcel Rooms uit het Waterschoot. Hij werd tevens de eerste commandant en zorgde meteen voor een succesrijke start.

Na een paar jaar huwde Marcel en week hij uit naar Brussegem zodat de leiding in 1949 werd doorgegeven aan zijn broer Gustaaf.

De algemene bepalingen van het clubreglement gaf de volgende wedstrijden aan: dressuurwedstrijd voor achttallen, individuele dressuurproeven, springconcours.

Onder de landelijke nummers worden de zuivere draf- en rennummers niet opgenomen. Dit alles onder het motto “Al raast de motor nog zo snel, in de adel wint het paard het wel”.

Het eerste achttal werd gevormd door: Marcel Rooms (commandant), Hubert Deyaert, Marcel De Saegher, Paul De Saegher, Alfons Van Hoornyck, Cyriel Van Roeyen, Remi Rooms, August Smet en Victor Smet.

Gezien de enorme belangstelling voor de ruitery kon een tweede achttal niet uitblijven. Dit was samengesteld uit: Gustaaf Rooms (commandant), O. De

Marcel Rooms, stichter en eerste commandant van de rijvereniging Jong Waasland Belsele - 1948

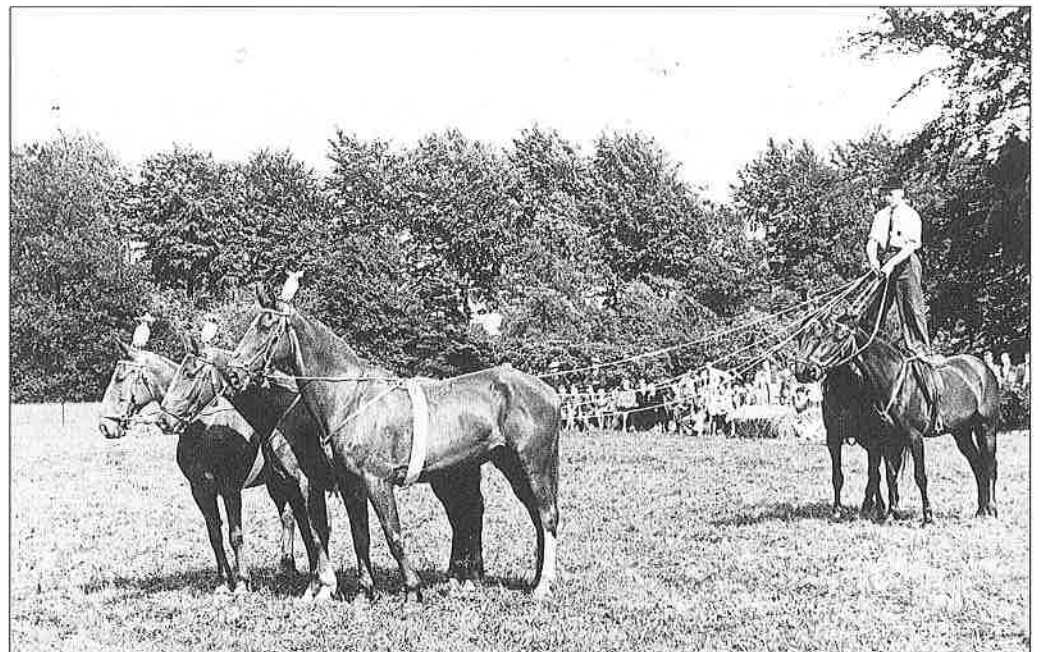
Rijvereniging Jong Waasland Belsele die met dit achtstal en de commandant Gustaaf Rooms meerdere successen boekte.

v.l.n.r.: gehurkt: René Van Puyvelde, Willy Van Bosch, Remi Verdikt, Ghisleen De Westelinck
staande: Remi Rooms, André Pieters, kommandant Gustaaf Rooms, August Smet, Frans Boone.

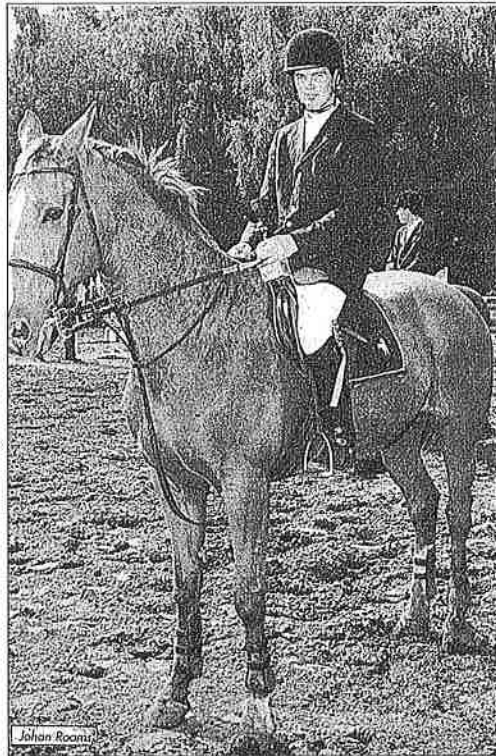
Vleeschhouwer, Theophiel De Beule, Werner De Permentier, Henri Lenssens, Eduard Van Roeyen, Ghisleen De Westelinck en Marcel Rombaut.

In 1952 behaalde Jong Waasland een eerste provinciale kampioenstitel van de 8-tallen te Laarne.

In de daaropvolgende jaren werden in totaal vijf titels behaald. Gustaaf Rooms werd viermaal provinciaal kampioen in de springconcours, éénmaal bij de dressuur en bij de "hongaarse post" met 5 paarden. Deze moeilijke discipline demonstreerde hij te Brussel tijdens de wereldtentoonstelling in 1958.

Commandant Gustaaf Rooms die zijn "hongaarse post" demonstreerde op de wereldtentoonstelling te Brussel in 1958, alsook in tal van ruitertornooien van de B.J.B. waar hij meerdere prijzen wegkaapte.

Johan Rooms met Kablesse waarmee hij tal van overwinningen en kampioentitels behaalde.

Er werden bij de LRV nog andere disciplines beoefend zoals stoelrijden, slangenrit, aangespannen wedstrijd, speciale attractienummers, patrouillespringen en vooral de grote springconcours.

Wanneer in de jaren zestig op initiatief van het Gemeentebestuur te Belsele elk landbouwbedrijf een hoevenaam werd toegewezen werd de boerderij Rooms "t Paradijs" genoemd, een kadastrale benaming voor de wijk Waterschoot.

Het bloeiende tijdperk van de familie Rooms kwam eraan. De tweede generatie met Wilfried, Gerda, Ingrid en Johan Rooms behaalde hoge springtoppen; week na week werden bekens en trofeeën binnengehaald

waarvan we de voornaamste zeges als volgt kunnen samenvatten.

In 1963 was het broederpaar **Gustaaf** en **Remi Rooms** met de paarden Esteralla en Delicoda erbij voor de eerste Europese kampioenschappen in het Zwitserse Basel.

Johan Rooms: nationaal kampioen LRV te Herenthout, tweemaal provinciaal kampioen en jumpingkampioen van het Waasland, winst in de Internationale klassieker te Axel, bij de LRV-jumping van Linkeroever en te Sint-Pauwels. Hij sprong er bovendien in de LRV-jumping te Temse.

Wilfried Rooms: driemaal provinciaal kampioen, kreeg vrijgeleide en won met maar liefst 27 punten, won de grote prijs HROV te Waasmunster en nadien de Kerckaert Cup.

Gerda Rooms: driemaal provinciaal kampioen, kwam het snelst uit de startblokken te Tielrode en werd provinciaal kampioene vanuit een verloren positie.

In 1993 slaagden de 3 vedetten Rooms te Appels erin alle titels in de wacht te slepen: barema A-licht Johan, barema A-midden Gerda en barema A-zwaar Wilfried. En zo gaat de zegereeks steeds verder...

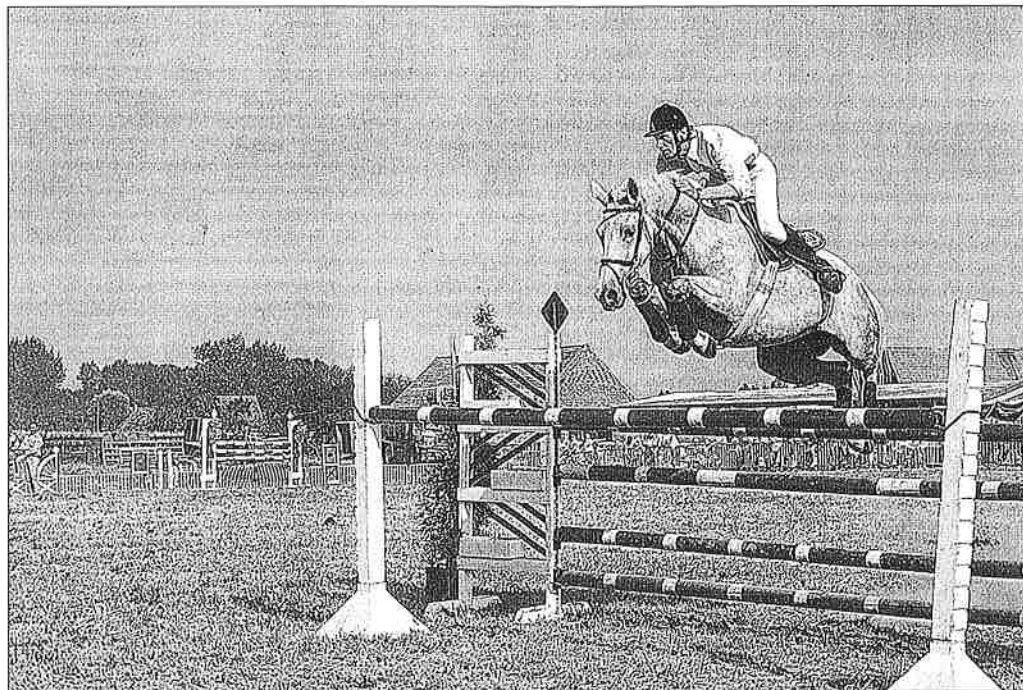
Leven in 't Paradijs...

De stalnaam "t Paradijs" sprong de laatste jaren letterlijk en figuurlijk in het oog. De paardenfokkerij of stoeterij van de familie Rooms kreeg naam en faam.

Amazone Gerda Rooms in volle actie met haar lievelingspaard Nikita.

Wilfried Rooms zorgde voor een Rooms-hegemonie tijdens een LRV toernooi te Wachterbeke.

De derde generatie van de familie Rooms en reeds volop in de competitie:
V.l.n.r.: Hannes Rooms, Astrid Rooms, Michiel Meskens-Rooms, Jeroen Van de Vijver-Rooms, Matthias Meskens-Rooms, Emma Rooms, Simon Rooms, Elien Rooms samen met Isabel Rooms.

De symbolische naam 't Klavertje Vier omvat 4 stoeterijen:

- 1 – 't Paradijs van vader Gustaaf en zoon Johan Rooms,
- 2 – Ter Wilgen van zoon Wilfried,
- 3 – De Plataan van dochter Gerda,
- 4 – Het Lindenhof van het echtpaar Ingrid Rooms en Luc Van De Vyver.

Het geheel omvat een 60-tal paarden met bekende kweekmerries. Zo bezat Gustaaf de Duitse merrie "Wetteiferende" die Europees had gelopen met enkele grote successen. Haar zeven veulens maken nu allure in de springconcours. Daarnaast was "Nikita" eveneens een favoriete fokmerrie.

Het succes begon op het Belgisch kampioenschap voor jonge paarden in Gesves. "Subliem" liep naar goud bij de 5-jarigen, ter-

wijl "Rembrandt" de vijfde plaats bij de 6-jarigen voor zijn rekening nam.

Twee weken later verscheen Subliem op het WK in Zangersheide met in het zadel de Nederlander Roelof Brill die met overmacht de titel van wereldkampioen wist te veroveren.

Het paard "Medline", ook nog een product van 't Paradijs, springt internationaal onder de Zweed Rolf-Goran Bengtsson en won onder andere de Grote Prijs van Den Haag.

En nu meldt zich reeds de derde generatie van de familie Rooms.

De ruitersfamilie Rooms stapte in het jaar 2000 over naar de rijvereniging H.R.O.V. of de Hippische Ruitersrij Oost-Vlaanderen.

VAH MICHELBAD TOT SPORTCENTRUM

André VAN LANDEGHEM

Kort na W.O. II zag zakenman Florent De Mayer er brood in om in Sint-Niklaas een open zwembad te bouwen, niettegenstaande de reeds bestaande zwemmogelijkheid in de 'putten van Scheerders'. In deze laatste accommodatie gold nog steeds de regel van het 'gescheiden' zwemmen. Slechts een paar keer op het jaar werd op een zondagmiddag een 'familiebad' georganiseerd. De heer De Mayer meende een ruime familiale en dus 'gemengde' belangstelling te kunnen wekken. Door contact met de familie Bal (Meubelen St.-Michel) kwam men tot de idee de gronden van de aangetrouwde familie Wuytack aan de Plezantstraat 264 (Garage Wuytack) om te bouwen tot een Olympisch zwembad met cafetaria, een mooi terras en een ligweide.

Architect Verbeke werd aangezocht als ontwerper voor een zwembad van 50 m x 20 m en een diepte van 0,50 m tot 3,8 m. Als men bedenkt dat deze put moest worden uitgegraven met schop en houweel kan men zich een idee vormen over tijd en energie die nodig was om zowat 2000 m³ grond uit te graven. Want naast het grote zwembad werd ook nog voorzien in een kinder- en speelbad. De opening van "Bad Saint-Michel" had plaats in de zomer van 1946.

Het water werd uit een geboorde put gewonnen, waardoor men overtuigd was over zuiver water te beschikken. Als ontsmetting werden er geregeld 's morgens emmers 'natriumhypochloriet' ingegoten alvorens het publiek toegang kreeg.

Om de publieke belangstelling te verzekeren werd geregeld gezorgd voor allerlei muzikale en andere attracties.

Van verwarming was nog geen sprake. "Blijkbaar konden de mensen in die tijd veel beter tegen de kou, want er werd gezwom-

men vanaf 1 mei tot eind september," vertelt ons de heer Guido Bal, zoon van vader Rafaël.

Tijdens de periode van de familie Bal (tot de jaren tachtig) bleef Bad St.-Michel beperkt tot het zwembad met het cafetaria. Omwille van de zware uitbatingskosten, het zeer wisselvallige weer en de concurrentie van het Stedelijk Zwembad en het Recreatiedomein De Ster, besloot de familie Bal uiteindelijk het domein van 1,4 ha te verkopen aan de nieuwe uitbater, Rudy Pincé.

Deze startte met de modernisering van het complex. Er kwamen enkele squashcourts, een aerobiczaal en een vernieuwde cafetaria. Het 50 m – zwembad moest een zestal meter inboeten voor de installatie van een waterzuiverings- en verwarmingsinstallatie. De droom lukte echter niet en het kwam tot een faillissement, waarna alles een tijdje leegstond en dreigde te vervallen.

In 1992 kwam Bad St. Michel in handen van het ondernemende trio Dirk De Cock, René De Ridder en Christophe Bourgeois. Zij zetten de uitbouw van het centrum verder richting volwaardig sportcentrum. "Saint" verdween uit de naam, maar het sportief aanbod vergrootte stelselmatig: meer squashboxen, een "wellnesscenter" met fitnesszaal en sauna, een heuse sporthal (°1995) en een bowlingzaal (°1999). In 2001 kwam dan de beslissing om het openluchtzwembad niet langer als dusdanig te exploiteren. Reden daarvoor waren de hoge investeringen, waarvoor men zich geplaagd zag om de accommodatie in regel te stellen met de milieuwetgeving (Vlaem). Sportcenter Bad Michel is momenteel in handen van Christophe Bourgeois en Joeri Vueghs, terwijl het wellnesscenter wordt gerund door Kris Dhondt.

HET SUCCES VAN "DE POLITIEHOND VAN 'T WIJNVELD" UIT SINAAI

Etienne DE MEESTER

Clubleden poseren met hun hond v.l.n.r. Jozef De Poortere, Gilbert Van Hoeyweghen, Cesar De Bock, Freddy Zaman, François Ruys in aanvalspak, Marc Govaert, Roger D'Eer en Gilbert Meyskens.

Rond 1960 stak een vijfkoppig team o.l.v. Gilbert Meyskens en Cesar De Bock van wal met het africhten van honden. Zij stichtten een club die zij "Politiehond van 't Wijnveld" doopten. Een officieel karakter kreeg de vereniging op 1 januari 1961. Tot het stichtingsbestuur behoorden voorzitter Gilbert Meyskens, ondervoorzitter Albert Goossens, secretaris Victor De Belie (later opgevolgd door Marc Govaert), penningmeester Cesar De Bock en de leden Ronny De Vliegheer, José Verdonck, Jozef De Poortere en François Ruys. Deze laatste verwierf faam als aanvalsmen of "apache". Zij stelden zich tot doel honden af te richten tot waak- en verdedigingshonden om er ook wedstrijden mee te kunnen betwisten.

Aanvankelijk gebeurde het trainen van de honden op het terrein van herbergier Robert De Permentier, rechtover het stationsgebouw van Sinaai. Na veel weken hard werken aan hun nieuw terrein verhuisden de hondeliefhebbers in de zomer van 1968 naar de Vleeshouwersstraat bij Cyriel Van Driessche. Burgemeester Karel Verschelden opende het moderne terrein in aanwezigheid van rijks-wachtcommandant Paesschierssens met zijn kampioenshond Rex. De club telde toen een tachtigtal leden.

Gilbert Meyskens ontpopte zich tot de beste africhter en bleef voorzitter tot zijn overlijden in 1984. Daarna ging het snel bergaf en hield de club op te bestaan. De voorzitter was lid van de Belgische Kennelclub en van de Vlaamse Kennologische Bond. Tijdens de

veertig jaar dat hij zijn hobby uitoefende, wist hij ruim vijftig honden af te richten. Met zijn Mechelaar "Tonny van 't Rozendaal" won Gilbert op 9 september 1979 te Sint-Gillis het kampioenschap van België. In 1980 deed hij het nog eens over te Sint-Niklaas. In het totaal wonnen deze uitzonderlijke herdershond en zijn baasje een zeventigtal trofeeën.

Voorzitter Gilbert Meyskens met zijn kampioen Tonny

Het artikel "Wielersport in Sint-Niklaas tot WO II" in *Sportrevue 2*, gaf aanleiding tot een aantal verwonderde reacties. Meer bepaald de vermelding, als zou er in de jaren '20 een wielersportbaan zijn geweest in de Hemelaerstraat, trekken lezers Willy Van Croonenburg en Robert (Bob) De Mulder in twijfel. De herinnering aan de piste aan het Brugsken, de Antwerpse Steenweg en de Pastoor De Meerleerstraat ligt nog goed in het geheugen, maar van een baan in de Hemelaerstraat heeft blijkbaar nog niemand gehoord. Auteur Alfons Smet dook opnieuw in zijn archieven...maar bleek enkel over mondelinge informatie te beschikken, hetgeen zou kunnen wijzen op een naamsverwarring. Zo zie je maar ...!

Dezelfde Robert De Mulder, naast zijn lovende woorden over de verzorgde lay out en de interessante bijdragen, gaf ons nog een paar aanvullingen. Bij het vermelde artikel over de wielersport merkt hij op dat de piste in Nederland, waar Door Méchant 's winters op reed (pagina 73), gelegen was in Kapellebrug. De opsomming op pagina 74 van oude wielergloriën vult hij zelf nog aan met Edmond Duymelinck, die onder de renners en de supporters gekend was als "de smalle Mon".

Ook Gaston Puttemans verdient dan onze vermelding, zo vult redactielid Steve Wante aan.

Bij de foto die het artikel "Liefhebbersvolleybal" illustreert op pagina 77, geeft hij mee

dat de man met de zonnebril in de rechterbovenhoek, wijlen Karel Maes moet zijn geweest.

Stijn Thibaut, notoir lid van het uitvoerend comité van de sportraad en tevens voorzitter van Walivol (Waas Liefhebbers Volleybal) zag zowaar twee zetfouten op pagina 79. De meest opvallende is een verkeerd telefoonnummer bij zijn eigen naam. Juist is: 03/778.03.17. Het andere foutje vind je vast zelf wel, als je nog eens goed naleest.

Lezer André De Rudder bekeek met veel aandacht de groepsfoto van het bestuur van voetbalclub Excelsior op pagina 48. De foto dateert om te beginnen uit de jaren '30, meent hij en niet uit een decennium later. Verder is de vierde persoon (aangeduid met een vraagteken) staande van links naar rechts Jef Vaerewijck en de man naast hem Alfons Metsers. Wordt genoteerd.

Van Romain Beeckman ontvingen wij een mooie foto van zijn schoonvader, Edmond Meersman, gewezen lichtgewicht worstelaar, die tweemaal kampioen van België werd omsteeks 1925. In één van de volgende artikels van Steve Wante komt deze figuur zeker nog aan bod.

Ook Gilbert Inghels bezorgde ons mooie en erg bruikbare documentatie over wielrennen, maar ook over Turnkring Moedig en Vrij. Van harte dank.

EEN INTERNATIONALE ONDERSCHIEDING

Op de valreep bereikt ons nog het nieuws dat de Vlaamse documentaire "Een medaille op de kast" de tweede prijs heeft gewonnen op het 23ste Sportfilmfestival van Palermo (Sicilië, Italië).

'Een medaille op de kast' brengt het verhaal van Domien Jacob die op de Olympische Spelen van 1920 in Antwerpen in de discipline turnen de zilveren medaille behaalde. Het is de debuutfilm van Jeannine Weyers die de kleindochter is van de atleet.

In *Sportrevue 1* brachten wij reeds het verhaal van de drie Sint-Niklase Olympische turners, waaronder Domien Jacob. De redactie wenst Jeannine Weyers van harte proficiat!

Pdm